ISSN : 3088 3512 (Online)

วารสารวิจัยสังคมศึกษาปริทัศน์
Journal of Research of Social Studies Review

ปีที่ 1 ฉบับที่ /1 กรกฎาคม-กันยายน, 2567)
Vol. 1 No. 2 (July-September, 2024)

วารสารวิจัยสังคมศึกษาปริทัศน์
โรงเรียนมงคลญาณปริยัติ
วัดสระทอง เลขที่ 15 ถนนหายโศก
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัด
ร้อยเอ็ด 45000
โทร. 0935602069, 092 746 7383
E-MAIL: BOOUNPEGGG@GMAIL.COM

วารสารวิจัยสังคมศึกษาปริทัศน์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (กรกฎาคม-กันยายน 2567)

ISSN : xxxx xxxx (Online)

- **ที่ปรึกษา**

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกอร บุญมี : มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- **บรรณาธิการ**

ดร.บุญเพ็งสิทธิวงษา

- ผู้ช่วยบรรณาธิการ

พระครูสุวรรณสรานุกิจ

- **กองบรรณาธิการ (Editorial Board)**

ศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ : มหาวิทยาลัยชินวัตร

ศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี มีสุข : มหาวิทยาลัยพิษณุโลก

รองศาสตราจารย์ ดร.พิสิฐ โอ่งเจริญ : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

รองศาสตราจารย์ ดร.ราเชนทร์ นพณัฐวงศกร : มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

รองศาสตราจารย์ ดร.กตัญญู แก้วหานาม : มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์

รองศาสตราจารย์ ดร.โชคชัย ยืนยง : มหาวิทยาลัยขอนแก่น

รองศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา คล้ายเดช : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สัญญา เคณาภูมิ : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญเหลือ บุบผามาลา : วิทยาลัยพิชญบัณฑิต

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมปอง สุวรรณภูมา : มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

- **ผู้จัดการวารสาร**

ดร.สนั่น ประเสริฐ

- **ผู้ช่วยผู้จัดการวารสาร**

ดร.สงวน หล้าโพนทัน

Advisor:

Assistant Professor Dr. Kanokorn Boonmee: Northeastern University

Editorial Board:

- **Editor:** Dr. Boonpeng Sittiwongsa
- **Assistant Editor:** Phrakru Suwansaranukit
- **Editorial Board:**

Professor Dr. Kittisak Jermsittiprasert: Shinawatra University

Professor Dr. Anchalee Meesuk: Phitsanulok University

Associate Professor Dr. Pisit Ongcharoen: Phranakhon Rajabhat University

Associate Professor Dr. Rachen Nopphanatwongkorn: Southeast Asia University

Associate Professor Dr. Katanyu Kaewhanam: Kalasin University

Associate Professor Dr. Chokchai Yuenyong: Khon Kaen University

Associate Professor Dr. Panya Klaidej: Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Assistant Professor Dr. Sanya Kenapoom: Mahasarakham Rajabhat University

Assistant Professor Dr. Boonlue Bubphamala: Pichayabundit College

Assistant Professor Dr. Sompong Suwanphooma: Chaiyaphum Rajabhat University

- **Journal Manager**

Dr. Sanan Prasert

- **Assistant Journal Manager**

Dr. Sanguan Laphontan

เกี่ยวกับวารสารวิจัยสังคมศึกษาปริทัศน์

นโยบายและขอบเขตการตีพิมพ์: วารสารวิจัยสังคมศึกษาปริทัศน์ (JOURNAL OF RESEARCH OF SOCIAL STUDIES REVIEW) มีนโยบายรับตีพิมพ์บทความด้านรัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ พระพุทธศาสนา และปรัชญา

กระบวนการพิจารณาบทความ: บทความที่เผยแพร่จะต้องผ่านการพิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิอย่างน้อย 3 ท่าน โดยผู้ทรงคุณวุฒิจะไม่ทราบข้อมูลของผู้ส่งบทความ (double- blind review)

ประเภทของบทความ:

บทความวิจัย
บทความวิชาการ
บทวิจารณ์หนังสือ

ภาษาที่รับตีพิมพ์: ภาษาไทย และ ภาษาอังกฤษ

กำหนดการออกเผยแพร่วารสาร: วารสารกำหนดวงรอบการเผยแพร่ 4 ฉบับต่อปี ดังนี้

ฉบับที่ 1 มกราคม - มีนาคม ฉบับที่ 2 เมษายน - มิถุนายน
ฉบับที่ 3 กรกฎาคม - กันยายน ฉบับที่ 4 ตุลาคม - ธันวาคม

การติดต่อประสานงานและส่งบทความเผยแพร่:

1. สอบถามรายละเอียดเบื้องต้น เช่น รอบการเผยแพร่ หนังสือตอบรับการตีพิมพ์ เป็นต้น โทร.093 5602069, 092 7467383
2. เทมเพลตบทความวิจัย
3. เทมเพลตบทความวิชาการ
4. เทมเพลตบทวิจารณ์หนังสือ

ทั้งนี้วารสารวิจัยสังคมศึกษาปริทัศน์ ยังไม่มีการเรียกเก็บค่าตีพิมพ์

บทบรรณาธิการ

วารสารวิจัยสังคมศึกษาปริทัศน์ เป็นวารสารด้านสังคมศาสตร์ เปิดรับบทความวิชาการ บทความวิจัย รวมทั้งบทวิจารณ์หนังสือ เปิดรับตีพิมพ์เผยแพร่บทความด้านรัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ พระพุทธศาสนา และปรัชญา กำหนดเผยแพร่ปีละ 4 ฉบับ โดยบทความที่ส่งมาตีพิมพ์เผยแพร่กับวารสารจะได้รับการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องอย่างน้อย 3 ท่าน วารสารฉบับนี้เป็นวารสารปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (กรกฎาคม - กันยายน 2567) เป็นฉบับแรกของปี 2567 ตีพิมพ์บทความทั้งสิ้นจำนวน 5 บทความ จำแนกเป็นบทความวิชาการ 2 เรื่อง และบทความวิจัย 3 เรื่อง

วารสารขออนุโมทนาและขอบคุณผู้เขียนทุกท่านที่ส่งบทความมาตีพิมพ์เผยแพร่กับทางวารสาร ตลอดถึงเครือข่ายด้านวิชาการ และผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้อนุเคราะห์ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อผู้เขียนบทความและวารสารด้วยดีเสมอมา วารสารรู้สึกเป็นเกียรติและมีความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการได้พัฒนาศักยภาพด้านวิชาการของผู้เผยแพร่บทความ และมีความมุ่งมั่นตั้งใจอย่างยิ่งที่จะปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพบทความให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ขออนุโมทนาและขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ดร.บุญเพ็ง สิทธิวงษา
บรรณาธิการวารสาร

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทความวิจัย	
ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ *ชัยยันต์ คุณรักษ์*	1
แนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี *อภิวัฒน์ รุ่งเกรียงสิทธิ์*	12
ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี *สุระชัย ชูคง*	23
บทความวิชาการ	
ภัยเงียบจากบุหรี่ไฟฟ้า *สุวินท์ สอนเล็ก, มะลิ ทิพพ์ประจง, พระใบฎีกาสมคิด นาถสีโล (สุขนิล), พระครูวศินวรกิจ (วิชาญ แดงประไพ)*	34
นโยบายรัฐบาลปัญหาคอร์รัปชั่น *มะลิ ทิพพ์ประจง, พระใบฎีกาสุชินนะ อนิญฺชิโต (พรหมนิล), พระครูวิรุฬห์วัชรธรรมฐานุตฺตโร (เพ็ชรรัตน์), พระครูปลัดอภินันท์ โชติธีโร (สุนทรภักดี)*	42

ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

The Relationship Between Social Work Practices and Human Relations Skills of Local Personnel in the Northeast

ชัยยันต์ คุณรักษ์
Chaiyan Khunrak
สถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่น
Muang Khon Kaen Provincial Police Station
E-mail: stsanglart@gmail.com

Received: 6 June 2024; Revised: 20 June 2024; Accepted: 14 July 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ (3) เพื่อศึกษาแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน กลุ่มผู้ให้ข้อมูลการสัมภาษณ์ จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ และการพรรณนาวิเคราะห์ ประกอบการอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า: (1) ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านปัญญา ด้านศีล และด้านสมาธิ ตามลำดับ (2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านแนวทางปฏิบัติ (X6) ด้านความสัมพันธ์ (X2) ด้านการปฏิบัติงาน (X1) และ ด้านการนำไปปฏิบัติ (X_3) ตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .455 .337 .200 และ .103 ตามลำดับ และ (3) จำเป็นที่จะต้องปลูกฝังการมีจริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ในเรื่องผลประโยชน์ และความรับผิดชอบ การความช่วยเหลือเกื้อกูลต่อกัน เป็นต้น

คำสำคัญ: ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงาน, หลักสังคหวัตถุธรรม, ทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์

Abstract

This research aims (1) to study the relationship between performance based on the principle of Sanghavatthu Dhamma and interpersonal skills of local personnel in the Northeast, (2) to study the factors affecting the relationship between performance based on the principle of Sanghavatthu Dhamma and interpersonal skills of local personnel in the Northeast, and (3) to study the approach to creating the relationship between performance based on the principle of Sanghavatthu Dhamma and interpersonal skills of local personnel in the Northeast. It is a quantitative and qualitative research. The sample population includes 400 personnel in local agencies in the Northeast. The interviewees include 20 executives in local agencies in the Northeast. The research instruments were questionnaires and interview forms. The statistics used for data analysis included frequency, percentage, multiple regression analysis, and descriptive analysis to discuss the results.

The research results found that: (1) The relationship between the performance of work according to the principles of Sanghavatthu Dhamma and the interpersonal skills of local personnel in the Northeast is at a moderate level overall, ranked from most to least as follows: wisdom, morality, and meditation, respectively. (2) Factors affecting the relationship between the performance of work according to the principles of Sanghavatthu Dhamma and the interpersonal skills of local personnel in the Northeast with statistical significance at the .05 level are the practice aspect (X6), relationship aspect (X2), performance aspect (X1), and implementation aspect (X3). The coefficients of the predictors in the raw scores (b) of the four independent variables are .455, .337, .200, and .103, respectively. (3) It is necessary to instill ethics in performing duties regarding benefits and responsibilities, mutual assistance, etc.

Keywords: Relationship Between Work Performance, Social Principles, and Interpersonal Skills

บทนำ

ปัจจุบันสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สังคมข่าวสารและเทคโนโลยีได้เข้ามามีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของสังคมไทย มีผลทำให้เศรษฐกิจเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันก็ส่งผลให้ปัญหาต่างๆ ของประเทศ มีความสลับซับซ้อนและกระทบต่อระบบการทำงานของทุกภาคส่วนมากขึ้นเช่นกัน ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ระบบข้าราชการในฐานะที่เป็นระบบหลักของการพัฒนาชาติ จะต้องปรับแนวทางการทำงานให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ด้วยการร่วมกันสร้างความเป็นเอกภาพและความสามัคคีในหมู่ข้าราชการ เพื่อให้การประสานงานราชการด้านต่าง ๆ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกันก็ต้องปรับเปลี่ยนระบบการทำงาน โดยเน้นให้ความสำคัญกับการให้บริการประชาชน รวมทั้งข้าราชการต้องปรับทัศนคติ ในการทำงานโดยยึดมั่นในหลักจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพของการเป็นข้าราชการที่ดีมีคุณภาพ ปฏิบัติหน้าที่ ด้วยความ

เสียสละ ซื่อสัตย์สุจริต อุทิศเวลากับงานราชการอย่างจริงจัง และเป็นที่พึ่งพาของประชาชนอย่างแท้จริงอันจะช่วยส่งเสริมให้ประเทศชาติมีความสงบสุขและพัฒนาอย่างรวดเร็ว (ปัญญา ฉายะจินดาวงศ์ และ รัชนี ภู่ตระกูล, 2545)

ปรากฏการณ์ทางสังคมที่มนุษย์ในยุคปัจจุบันต้องเผชิญอยู่ทุกขณะ คือ การเปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดยั้ง และรวดเร็วมากยิ่งขึ้นเป็นลำดับ โดยกระแสทุนนิยมและบริโภคนิยมได้ไหลบ่าเข้าสู่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ทั้งประเทศกำลังพัฒนาและประเทศที่พัฒนาแล้ว ส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงสภาวะสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรมในแต่ละประเทศอย่างใหญ่หลวง ทั้งในด้านบวกและด้านลบ ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ของสังคมโลกในปัจจุบันทำให้ต้องเร่งพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจภายในประเทศ เพื่อให้ทันการเปลี่ยนแปลงและ สามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้ ซึ่งกระแสการเร่งพัฒนาและสภาพเศรษฐกิจที่ต้องแข่งขัน ได้ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในสังคมไทย ทำให้เกิดการปรับตัวเพื่อแข่งขัน มีค่านิยมทางวัตถุสูงขึ้น (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552)

จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งจะต้องมีการเตรียมการเพื่อรองรับมาตรการในการถ่ายโอนภารกิจ งบประมาณ และอัตราลังจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาคตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อที่จะสามารถปฏิบัติภารกิจตามที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการเกิดการเอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน มุ่งแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเองมากกว่าส่วนรวม ขาดคุณธรรมจริยธรรม ขาดสมดุลทั้งทางจิตใจและวัตถุ โดยมีความโน้มเอียงไปนิยมวัตถุ มากกว่าจิตใจมากขึ้น ดังพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน ความตอนหนึ่งว่า ทั้งนี้เพราะบ้านเมืองของเราถูกกระทบกระแทกจากความผันผวนและเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของโลก เป็นเหตุทำให้คนส่วนหนึ่งปรับตัวไม่ทัน กลับกลายเป็นคนที่คิดเห็นแต่แก่ความอยู่รอดและประโยชน์เฉพาะตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความเป็นธรรมและประโยชน์ของผู้อื่น จึงพากันก่ออาชญากรรมและความไม่สงบ รวมทั้งการละเมิดและเบียดบังผู้อื่นด้วยอาการและวิธีการต่าง ๆ อย่างคิดไม่ถึงความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2550)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ระดับใด และปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วยอะไรบ้าง และแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ควรเป็นอย่างไร ทั้งนี้เพื่อเป็นการพัฒนาหน่วยงานท้องถิ่นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3. เพื่อศึกษาแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้ดังนี้

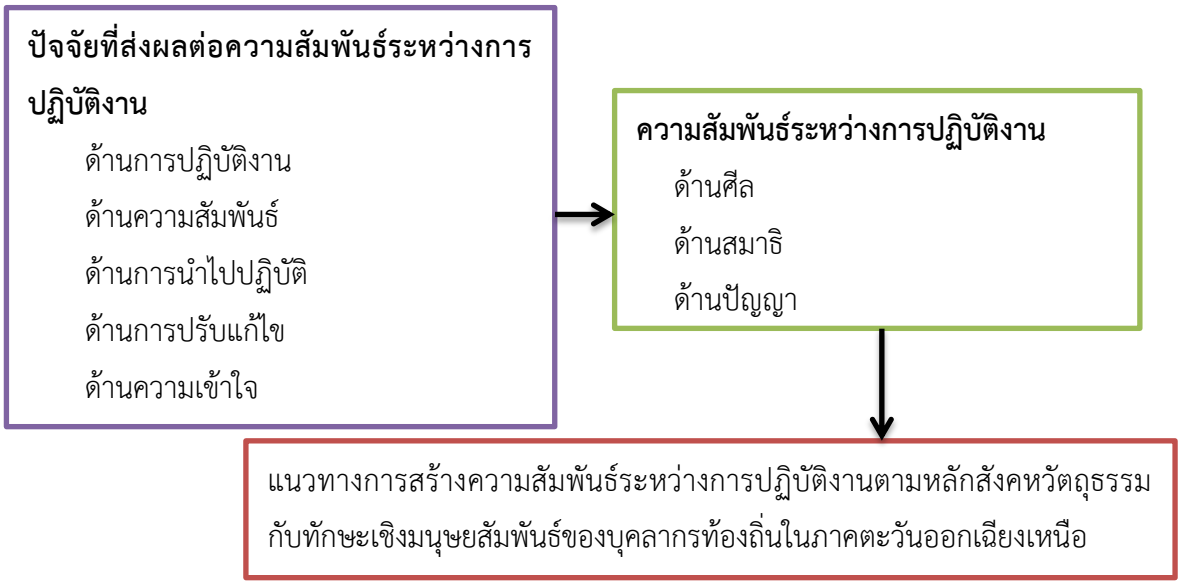

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงผสมผสาน โดยใช้วิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ และวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บุคลากรในหน่วยงานท้องถิ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 13,569 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรในหน่วยงานท้องถิ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 13,569 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบชั้นภูมิ เป็นการสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่มีความแตกต่างกันระหว่างหน่วยสุ่มที่สามารถจำแนกออกเป็นชั้นภูมิ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ได้มีความครบถ้วน ครอบคลุมและคำนวณหาจำนวนตัวอย่างตามสูตรของ ทาโร ยามาเน (Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรในหน่วยงานท้องถิ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 400 คน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560)

1.3 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้โดยการสัมภาษณ์ เพื่อตอบวัตถุประสงค์ได้จากการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พิจารณาจากความสามารถในการให้ความรู้ และประสบการณ์ ประกอบด้วยผู้บริหารในหน่วยงานท้องถิ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 20 คน ที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อนำเสนอแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามใช้สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณและแบบสัมภาษณ์ ใช้สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยดำเนินการ ดังนี้

แบบสอบถาม (การวิจัยเชิงปริมาณ) ส่วนประกอบของแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3. ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม

3.1 การสร้างเครื่องมือเชิงปริมาณที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตาขั้นตอน ดังต่อไปนี้ (1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการสร้างแบบสอบถาม (2) กำหนดขอบเขตของคำถาม และโครงสร้างของแบบสอบถามให้ครอบคลุมกรอบแนวคิดการวิจัย นำเสนอที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์ (3) นำแบบสอบถามฉบับร่างที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง และ (4) ตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่แก้ไขและผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วไปทำการทดสอบ จำนวน 40 คน กับประชากรที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในบุคลากรท้องถิ่นภาคเหนือ จากนั้นนำมาทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ที่ระกบความเชื่อมั่น 0.804 โดยใช้วิธีของ Cronbach จากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงสมบูรณ์แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดต่อไป

แบบสัมภาษณ์ (การวิจัยเชิงคุณภาพ) แบบสัมภาษณ์ออกเป็น 1 ส่วน ดังนี้ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง เพื่อใช้สำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก เสริมการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อต้องการให้ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับข้อเสนอเกี่ยวกับแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใช้สำหรับการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ดังนี้

4. ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์

4.1 การสร้างเครื่องมือเชิงคุณภาพที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้ (1) ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมวิเคราะห์เป็นข้อมูลคำถามเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบในเรื่องแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (2) นำข้อมูลที่ได้จาการศึกษาค้นคว้ามาวางโครงสร้างแบบสัมภาษณ์โดยกำหนดขอบเขตเนื้อหาครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามกรอบแนวคิดของการวิจัย และขอคำแนะนำจากที่ปรึกษาเพื่อความสมบูรณ์ในประเด็นและเนื้อหาในแบบสัมภาษณ์ยิ่งขึ้น (3) พัฒนาแบบสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยยิ่งขึ้นและใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จะนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ในลำดับต่อไป และ (4) นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างแล้วนำเสนอให้ที่ปรึกษาตรวจสอบและนำไปปฏิบัติในภาคสนามต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถาม มีขั้นตอนดังนี้

1) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามนำแบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนา และปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง และผู้ช่วยวิจัยซึ่งผู้วิจัยขอความร่วมมือจากบุคลากรท้องถิ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยชี้แจงเกี่ยวกับรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การวิจัยเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลขั้นตอน และวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วนแก่ผู้ช่วยวิจัย 2) การขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม และทำหนังสืออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง 3) ผู้วิจัยได้นำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล นำเสนอบุคลากรท้องถิ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ 4) แจกจ่าย และเก็บแบบสอบถามจากประชากร กลุ่มตัวอย่าง 5) รับแบบสอบถามกลับคืนตรวจความถูกต้อง ความครบถ้วนสมบูรณ์แล้วไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

5.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์ตามขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัย ในลักษณะการวิจัยเอกสาร ได้แก่ ส่วนที่เป็นคำอธิบายจากเอกสาร หนังสือ ตำรา ที่เป็นแนวคิดทฤษฎี รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการทบทวนแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยประสานงาน เพื่อขออนุญาตกลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลทางโทรศัพท์ แล้วเดินทางไปตามวันเวลาที่นัดหมาย ก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยแนะนำตนเอง สร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับผู้ถูกสัมภาษณ์ แจ้งวัตถุประสงค์การของการสัมภาษณ์ แล้วดำเนินการสัมภาษณ์แบบสนทนากลุ่มพูดคุยอย่างเป็นกันเองตามแนวทางการสัมภาษณ์ที่วางไว้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ได้แสดงทัศนะของตนเองอย่างเต็มที่

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำการประมวลผล และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม หลังจากที่ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม ดังนี้

1) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ประกอบการอภิปรายผล

2) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณโดยใช้วิธีการคัดเลือกตัวแปรแบบเป็นลำดับขั้นประกอบการอภิปรายผล

3) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อ 3 แนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาโดยคัดเลือก และจำแนกข้อมูล จัดระเบียบข้อมูลให้เป็นระบบ จัดทำ

บรรณาธิกรณ์ข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล แล้วนำข้อมูลไปเขียนเป็นรายงานตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

1) การวิเคราะห์ เอกสาร หนังสือ ตำรา โดยการทบทวนแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อกับแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2) วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ มาเป็นกรอบแนวคิดในแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3) ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ โดยใช้การสรุปความและการตีความ และนำเสนอข้อมูลโดยการพรรณนาวิเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

สรุปผลการวิจัย

1) ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถสรุปดังตาราง ดังนี้

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรม	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านศีล	3.02	0.39	ปานกลาง
ด้านสมาธิ	3.01	0.68	ปานกลาง
ด้านปัญญา	3.04	0.36	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.02	0.36	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.02 S.D.=0.36) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านปัญญา ($\bar{X}$ =3.04 S.D.=0.36) ด้านศีล ($\bar{X}$ =3.02 S.D.=0.39) และด้านสมาธิ ($\bar{X}$ =3.01 S.D.=0.68) ตามลำดับ

2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถสรุปดังตาราง ดังนี้

ตารางที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ลำดับตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือก	B	S.E.	Beta	t	P-value	Collinearity Statistics	
						Tolerance	VIF
ค่าคงที่	.761	.097		6.88	.000	.472	.850
ด้านการปฏิบัติงาน (X_1)	.200	.171	.386	1.171	.000*	.136	.535
ด้านความสัมพันธ์ (X_2)	.337	.032	.420	10.650	.000*	.275	.399
ด้านการนำไปปฏิบัติ (X_3)	.103	.018	.441	5.683	.000*	.067	.138
ด้านการปรับแก้ไข (X_4)	.067	.025	.178	2.720	.237	.019	.115
ด้านความเข้าใจ (X_5)	.047	.170	.090	.274	.784	.288	.382
ด้านแนวทางปฏิบัติ (X_6)	.455	.135	.062	.243	.000*	.564	.462

SE_{est} = ±.08643 R = .892; R^2=. 892 ; Adj. R^2 =.808; F = 371.526; p-value =0.01

จากตะรางที่ 2 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านแนวทางปฏิบัติ (X6) ด้านความสัมพันธ์ (X2) ด้านการปฏิบัติงาน (X1) และ ด้านการนำไปปฏิบัติ (X_3) ตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .455 .337 .200 และ .103 ตามลำดับ และปัจจัยที่ไม่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาค ได้แก่ ด้านการปรับแก้ไข (X4) และด้านความเข้าใจ (X5) ตัวแปรอิสระทั้ง 2 ตัวแปรร่วมกันพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้ 80.8%

3) แนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผลการวิเคราะห์แนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถสรุปได้ ดังนี้

พบว่า จำเป็นที่จะต้องปลูกฝังการมีจริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ในเรื่องผลประโยชน์ และความรับผิดชอบ การความช่วยเหลือเกื้อกูลต่อกัน มีการอบรมเรื่องสมาธิและปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกความอดทน เพิ่มสวัสดิการเพื่อเพิ่มขวัญกำลังใจและให้ผู้บังคับบัญชาลงมาดูปัญหาในการทำงาน มีกิจกรรมเพิ่มความสามัคคีในหมู่คณะ การพบปะสังสรรค์กันเพื่อให้เกิดความรักใคร่และความเห็นอกเห็นใจเพื่อนร่วมงาน และฝึกเรื่องการควบคุมอารมณ์ วาจาเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่ถูกต้องและตรงกันอย่างเหมาะสมในการสร้างความสัมพันธ์ในองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ

องค์ความรู้ใหม่

ผลการศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ผู้วิจัยมีข้อสรุปเป็นองค์ความรู้ใหม่ ดังนี้

1) ปลูกฝังการมีจริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่

2) สร้างผลประโยชน์และความรับผิดชอบ
3) การสร้างความช่วยเหลือเกื้อกูลต่อกัน
4) มีการอบรมเรื่องสมาธิและปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกความอดทน
5) เพิ่มสวัสดิการเพื่อเพิ่มขวัญกำลังใจ
6) ผู้บังคับบัญชาลงมาดูปัญหาในการทำงาน
7) มีกิจกรรมเพิ่มความสามัคคีในหมู่คณะ
8) การพบปะสังสรรค์กันเพื่อให้เกิดความรักใคร่
9) ฝึกเรื่องการควบคุมอารมณ์ วาจาเพื่อให้เกิดการสื่อสาร
10) การสร้างความสัมพันธ์ในองค์กร

อภิปรายผล

ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (=3.02 S.D.=0.36) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านปัญญา (=3.04 S.D.=0.36) ด้านศีล (=3.02 S.D.=0.39) และด้านสมาธิ (=3.01 S.D.=0.68) ตามลำดับ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ เฉลิมศักดิ์ สุขสำราญ (2547) ได้ทำการศึกษาเรื่องความพร้อมของข้าราชการตำรวจต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามโครงการพัฒนาสถานีตำรวจเพื่อประชาชน ผลการวิจัยพบว่า ในการศึกษาความพร้อมในการปฏิบัติงาน ของข้าราชการชั้นสัญญาบัตรระดับรองสารวัตรในสังกัดตำรวจภูธรภาค 1 พบว่า มีความพร้อมโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านการเผชิญกับการปฏิบัติหน้าที่ และด้านร่างกายอยู่ในระดับมาก สืบเนื่องจากการได้รับการฝึกฝน อบรม เรียนรู้ ถึงวิธีที่จะปฏิบัติงานที่ได้มาตรฐานของการปฏิบัติงานเพื่อที่จะใช้ในการดูแลและให้ความช่วยเหลือประชาชนอย่างรวดเร็วและถูกต้องรวมถึงการที่ได้เรียนรู้เพิ่มเติมจากประสบการณ์การทำงานที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรมีการปฏิบัติหน้าที่

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านแนวทางปฏิบัติ (X6) ด้านความสัมพันธ์ (X2) ด้านการปฏิบัติงาน (X1) และ ด้านการนำไปปฏิบัติ (X_3) ตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .455 .337 .200 และ .103 ตามลำดับ และปัจจัยที่ไม่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาค ได้แก่ ด้านการปรับแก้ไข (X4) และด้านความเข้าใจ (X5) ตัวแปรอิสระทั้ง 2 ตัวแปรร่วมกันพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้ 80.8% ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนภรณ์ พรรณราย (2565) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภายในองค์กรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ได้แก่ ด้านโครงสร้าง ด้านรูปแบบการบริหารและด้านความสามารถและสุดท้าย พบว่า ปัจจัยแรงจูงใจในการทำงานที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ได้แก่ ด้านการได้รับการยอมรับนับถือ ด้านความรับผิดชอบในการทำงานและด้านความก้าวหน้าในอาชีพ

จำเป็นที่จะต้องปลูกฝังการมีจริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ในเรื่องผลประโยชน์ และความรับผิดชอบการความช่วยเหลือเกื้อกูลต่อกัน มีการอบรมเรื่องสมาธิและปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกความอดทน เพิ่มสวัสดิการเพื่อ

เพิ่มขวัญกำลังใจและให้ผู้บังคับบัญชาลงมาดูปัญหาในการทำงาน มีกิจกรรมเพิ่มความสามัคคีในหมู่คณะ การพบปะสังสรรค์กันเพื่อให้เกิดความรักใคร่และความเห็นอกเห็นใจเพื่อนร่วมงาน และฝึกเรื่องการควบคุมอารมณ์วาจาเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่ถูกต้องและตรงกันอย่างเหมาะสมในการสร้างความสัมพันธ์ในองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สฤก จิตพรไพศาล (2565) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของพนกังานของอู่ซ่อมเรือ บริษัท ยูนิไทย ชิปยาร์ด แอนด์ เอนจิเนียริ่ง จำกัด ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาพนักงาน มีอิทธิพลกับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของบริษัทยูนิไทย ชิปยาร์ด แอนด์ เอนจิเนียริ่ง จำกัด ในด้านการอบรมและการพัฒนา ดังนั้น องค์กรควรสนับสนุนการฝึกอบรมและส่งเสริมให้พนักงานพัฒนาในด้านความเชี่ยวชาญเฉพาะของงานอู่ซ่อมเรืออย่างต่อเนื่อง จำเป็นต้องใช้ประสบการณ์ในการทำงานมากกว่าใช้ระดับการศึกษาในการปฏิบัติงาน

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการศึกษา พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ในระดับระดับปานกลาง ดังนั้นจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 ควรให้บุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้มีเวลาพักผ่อนเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดจากการปฏิบัติงานเพราะมีการทำงานที่หนักมากเกินไป แบกรับภาระหน้าที่ดูแลประชาชนเกินกำลังความสามารถที่มีความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานอย่างเหมาะสม

1.2 ควรมีแนวทางการอบรม เรียนรู้ คุณธรรม จริยธรรมอย่างต่อเนื่องหรือเป็นระยะ เพื่อเพิ่มความอดทน อดกลั้น ปล่อยวาง กับปัญหาที่พบเจอทุกวัน เพื่อลดความกดดันในการปฏิบัติงาน

1.4 ควรสร้างวัฒนธรรมองค์กรในการอยู่ร่วมกัน โดยเพิ่มความเป็นกันเองในการปฏิบัติงาน ลดการแบ่งชั้นชน ด้านสายงานให้น้อยลง เน้นความช่วยเหลือเกื้อกูลในการอยู่ร่วมกันให้มากขึ้นภายในองค์กร

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

หากมีการทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ครั้งต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอแนะในการทำการศึกษาดังต่อไปนี้

2.1 ควรทำการศึกษาเพิ่มเติมในความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามหลักสังคหวัตถุธรรมกับทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ของบุคลากรท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในส่วนอื่นว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรและสามารถนำมาเป็นรูปแบบได้หรือไม่เพื่อความสมบูรณ์ของการวิจัยต่อไป

2.2 ควรศึกษาว่ามีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตนตามหลักธรรมและการปฏิบัติงานของบุคลากรท้องถิ่น เช่น อายุ ประสบการณ์การทำงาน หรือปัจจัยแวดล้อมอื่น ๆ ที่มีความเหมาะสมและสามารถตอบโจทก์ของการวิจัยอย่างครอบคลุมยิ่งขึ้น

2.3 ควรศึกษาการใช้หลักธรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนและการปฏิบัติงานของบุคลากรท้องถิ่น เช่น หลักสังคหวัตถุธรรม เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2550). *หลักเกณฑ์การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น .(แผ่นพับ).* กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น.

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2560). *การวิเคราะห์สถิติชั้นสูงด้วย SPSS for Window* (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามลดา.

เฉลิมศักดิ์ สุขสำราญ. (2547). ความพร้อมของข้าราชการตำรวจต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามโครงการพัฒนาสถานีตำรวจเพื่อประชาชน. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่มีการตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). *80 นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ.* กรุงเทพฯ: แดเน็กซ์ อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น.

ธนภรณ์ พรรณราย. (2565). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา.* [สารนิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่มีการตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ปัญญา ฉายะจินดาวงศ์ และรัชนี ภู่ตระกูล. (2545). ธรรมาภิบาลกับสังคมไทย. วารสารดำรงราชานุภาพ, 3(7), 6-11.

สฤก จิตพรไพศาล. (2565). *แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของพนกังานของอู่ซ่อมเรือ บริษัท ยูนิไทย ชิปยาร์ด แอนด์ เอนจิเนียริ่ง จำกัด.* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่มีการตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยบูรพา.

Yamane, Taro. (1973). *Statistics an introductory analysis.* New York Harper & Row.

แนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากร ขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

Guidelines for Public Participation in the Performance of Duties of Personnel of Si - o Subdistrict Administrative Organization, Kumphawapi District, Udon Thani Province

อภิวัฒน์ รุ่งเกรียงสิทธิ์
Apiwat Rungkriangsit
มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
Northeastern University
E-mail: pingkhonkaen@gmail.com

Received: 17 July 2024; Revised: 28 July 2024; Accepted: 14 August 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี (2) เพื่อศึกษาปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี และ (3) เพื่อศึกษาแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 272 คน กลุ่มผู้ให้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ และการพรรณนาวิเคราะห์ ประกอบการอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า: (1) สภาพทั่วไปการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านการตัดสินใจ ด้านรับประโยชน์ ด้านการประเมินผล และด้านดำเนินการตามลำดับ (2) ปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัจจัยการเกิดการพัฒนา (X2) ปัจจัยการเข้าร่วมกิจกรรม (X4) ปัจจัยการรับผลประโยชน์ (X1) และ ปัจจัยกระบวนการตัดสินใจ (X3) ตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .337 .267 .200 และ .103 ตามลำดับ และ (3) จำเป็นจะต้องให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมผลักดันในการปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจัง โดยอาศัยการผลักดันจากภาคส่วนต่าง ๆ ในการช่วยเหลือในการปฏิบัติหน้าที่และมีมาตรการส่งเสริมช่วยเหลือและเพื่อชุมชน โดยการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม เป็นต้น

คำสำคัญ: แนวทางการมีส่วนร่วม, ประชาชน, การปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากร

Abstract

This research aims (1) to study the general status of public participation in the performance of duties of personnel of Si O Subdistrict Administrative Organization, Kumphawapi District, Udon Thani Province; (2) to study the factors of public participation in the performance of duties of personnel of Si O Subdistrict Administrative Organization, Kumphawapi District, Udon Thani Province; and (3) to study the guidelines for public participation in the performance of duties of personnel of Si O Subdistrict Administrative Organization, Kumphawapi District, Udon Thani Province. The research was conducted using both quantitative and qualitative methods. The sample population consisted of 272 people. The informants from the interviews were 8 people. The research instruments were questionnaires and interview forms. The statistics used for data analysis included frequency, percentage, multiple regression analysis, and descriptive analysis, which were used to discuss the results.

The research results found that: (1) the general condition of public participation in the performance of the personnel of Si-O Subdistrict Administrative Organization, Kumphawapi District, and Udon Thani Province was at a moderate level, ranked from most to least as follows: decision-making, benefit-receiving, evaluation, and implementation, respectively. (2) Factors of public participation in the performance of the personnel of Si-O Subdistrict Administrative Organization, Kumphawapi District, Udon Thani Province, with statistical significance at the .05 level, were development factors (X2), activity participation factors (X4), benefit-receiving factors (X1), and decision-making process factors (X3). The coefficients of the predictive factors in the raw scores (b) of the four independent variables were .337, .267, .200, and .103, respectively. (3) It is necessary for the public to participate seriously in the performance of duties, using support from various sectors in performing duties and having measures to promote and assist, and for the community by having the public participate, etc.

Keywords: Participation Guidelines, People, Personnel Performance

บทนำ

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานของบุคลากรเป็นการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตามหลักการกระจายอำนาจ ซึ่งมีลักษณะที่สำคัญคือ มีการจัดตั้งองค์กรส่วนท้องถิ่นเป็นนิติบุคคลแยกอิสระออกจากการบริหารราชการส่วนกลาง ทำให้มีสิทธิและอำนาจในการทำนิติกรรมและสัญญาต่าง ๆ ตลอดจนเป็นเจ้าของหรือถือครองกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ต่อการดำเนินงานขององค์กรส่วนท้องถิ่นและประชาชนในชุมชน โดยมีเจ้าหน้าที่ ทรัพย์สินงบประมาณและรายได้เป็นของชุมชนเอง มีการเลือกตั้งสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่นทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาท้องถิ่น จึงเป็นแนวทางที่ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นได้คิด และหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาและดำเนินงานพัฒนาท้องถิ่นโดยประชาชนที่ดำเนินชีวิตอยู่ในท้องถิ่นเอง (บูมอรี ยีหมะ, 2550) อย่างไรก็ตามแต่

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม องค์กรเครือข่ายภาคประชาชนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า โครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อปท. มีลักษณะเป็นแนวดิ่งทำให้การเข้าถึง อปท.ของประชาชนมีข้อจำกัด ไม่เปิดโอกาสหรือช่องทางให้กลุ่ม องค์กร เครือข่ายภาคประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมกับ อปท.ประกอบกับประชาชนเองยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องอำนาจหน้าที่ บทบาทของ อปท. โดยเฉพาะในประเด็นด้านการมีส่วนร่วม นอกจากนี้ผู้บริหาร อปท.บางส่วนมีลักษณะพฤติกรรมเป็นเจ้าขุนมูลนายซึ่งเข้าลักษณะอำนาจนิยม (โกวิทย์ พวงงาม, 2552)

อย่างไรก็ตามทั้งนี้กลุ่ม องค์กร เครือข่ายภาคประชาชนคาดหวังที่จะให้มีการปรับรื้อโครงสร้างทางการเมืองของ อปท. ให้เป็นระบบเปิดเป็นโครงสร้างแนวระนาบที่เปิดโอกาสให้กลุ่ม องค์กร เครือข่ายภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมได้ง่าย อย่างไรก็ตามการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานของ อบต. ต้องส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนเกิดความศรัทธาเชื่อและตระหนักดีในตนเองว่า ตนเป็นบุคคลคนหนึ่งที่มีสิทธิเสรีภาพมีส่วนในการดำเนินงานชุมชนแบบมีส่วนร่วม โดยเชื่อมั่นว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานพัฒนาชุมชน เป็นการดำเนินงานของชุมชน โดยชุมชนและเพื่อชุมชนโดยการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม เพื่อนำไปสู่ชุมชนที่เข้มแข็ง พึ่งตนเอง สามารถแก้ไขปัญหาวิกฤติต่าง ๆ ได้โดยทั้งนี้ ภาครัฐจะสนับสนุนในส่วนที่ยังเกินขีดความสามารถของชุมชน ชุมชนต้องรับผิดชอบชุมชนได้เท่านั้นที่จะแก้ไขปัญหาของชุมชนได้ ชุมชนต้องพึ่งพาซึ่งกันและกันได้ อีกอย่างหนึ่งคณะกรรมการชุมชน เป็นแกนนำที่สำคัญในการดำเนินงานพัฒนาชุมชน การมีส่วนร่วมของประชาชน คือ หัวใจของการดำเนินงาน” ที่จะส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนได้เกิดความร่วมมือ ร่วมใจ ในการพัฒนาชุมชน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้กันร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมกันศึกษาปัญหา และความต้องการของชุมชนร่วมกันแก้ไขปัญหาชุมชนด้วยตัวชุมชนเอง โดยชุมชนเพื่อชุมชน เพื่อให้เป็นชุมชนเข้มแข็ง น่าอยู่ และยั่งยืน (นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์, 2557)

ด้วยจากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี เพื่อใช้เป็นข้อมูลสารสนเทศในการกำหนดนโยบาย วางแผนและแนวทางในการปรับปรุง ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาชุมชน ของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ ให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี
3. เพื่อศึกษาแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่องแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้ดังนี้

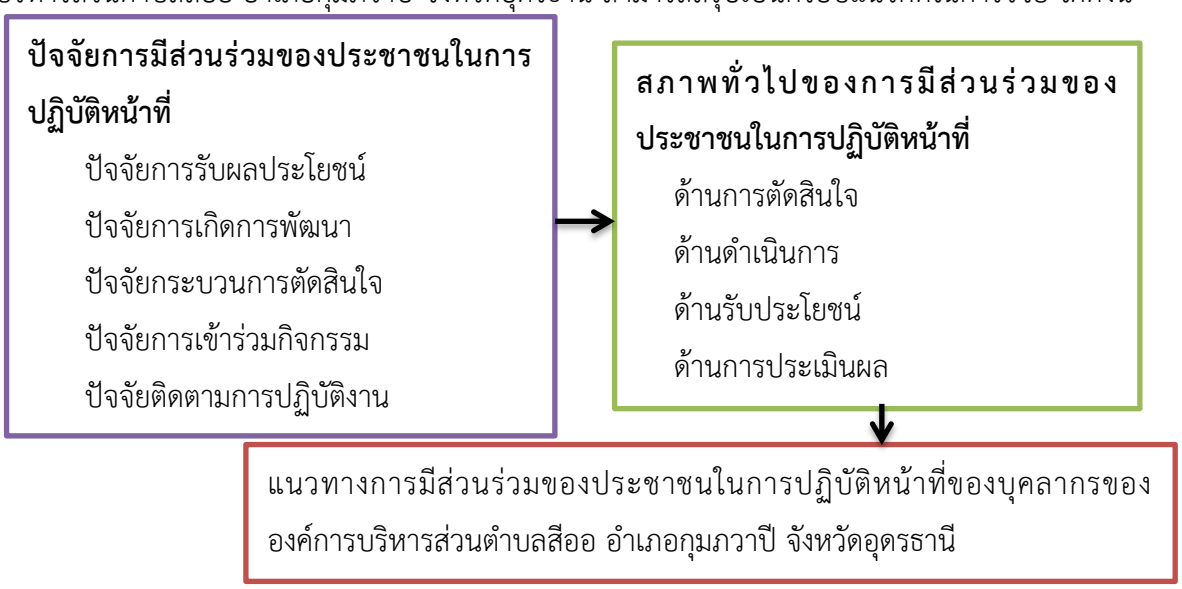

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงผสมผสาน โดยใช้วิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจและวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งในเขตตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี จำนวน 2,272 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งในเขตตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี จำนวน 2,272 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบชั้นภูมิ เป็นการสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่มีความแตกต่างกันระหว่างหน่วยสุ่มที่สามารถจำแนกออกเป็นชั้นภูมิ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ได้มีความครบถ้วน ครอบคลุมและคำนวณหาจำนวนตัวอย่างตามสูตรของ ทาโร ยามาเน (Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งในเขตตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี จำนวน 272 คน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2552)

1.3 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้โดยการสัมภาษณ์ เพื่อตอบวัตถุประสงค์ได้จากการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พิจารณาจากความสามารถในการให้ความรู้ และประสบการณ์ ประกอบด้วย ผู้นำชุมชนในเขตตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี จำนวน 8 คน ที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อนำเสนอแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี โดยพิจารณาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามใช้สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณและแบบสัมภาษณ์ ใช้สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยดำเนินการ ดังนี้

แบบสอบถาม (การวิจัยเชิงปริมาณ) ส่วนประกอบของแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี และ ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

3. ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม

3.1 การสร้างเครื่องมือเชิงปริมาณที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตาขั้นตอน ดังต่อไปนี้ (1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการสร้างแบบสอบถาม (2) กำหนดขอบเขตของคำถามและโครงสร้างของแบบสอบถามให้ครอบคลุมกรอบแนวคิดการวิจัย นำเสนอที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์ (3) นำแบบสอบถามฉบับร่างที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง และ (4) ตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่แก้ไขและผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วไปทำการทดสอบ จำนวน 40 คน กับประชากรที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในบุคลากรในเทศบาลตำบลกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี จากนั้นนำมาทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ที่ระกบความเชื่อมั่น 0.804 โดยใช้วิธีของ Cronbach จากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงสมบูรณ์แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดต่อไป

แบบสัมภาษณ์ (การวิจัยเชิงคุณภาพ) แบบสัมภาษณ์ออกเป็น 1 ส่วน ดังนี้ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง เพื่อใช้สำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก เสริมการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อต้องการให้ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับข้อเสนอเกี่ยวกับแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ใช้สำหรับการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

4. ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์

4.1 การสร้างเครื่องมือเชิงคุณภาพที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้ (1) ศึกษาและรวบรวมข้อมุลจากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมวิเคราะห์เป็นข้อมูลคำถามเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบในเรื่องแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี (2) นำข้อมูลที่ได้จาการศึกษาค้นคว้ามาวางโครงสร้างแบบสัมภาษณ์โดยกำหนดขอบเขตเนื้อหาครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามกรอบแนวคิดของการวิจัย และขอคำแนะนำจากที่ปรึกษาเพื่อความสมบูรณ์ในประเด็นและเนื้อหาในแบบสัมภาษณ์ยิ่งขึ้น (3) พัฒนาแบบสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยยิ่งขึ้นและใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จะนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ในลำดับต่อไป และ (4) นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างแล้วนำเสนอให้ที่ปรึกษาตรวจสอบและนำไปปฏิบัติในภาคสนามต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถาม มีขั้นตอนดังนี้ 1) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามนำแบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนา และปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการ

เก็บข้อมูลด้วยตนเอง และผู้ช่วยวิจัยซึ่งผู้วิจัยขอความร่วมมือจากบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยชี้แจงเกี่ยวกับรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การวิจัยเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลขั้นตอน และวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วนแก่ผู้ช่วยวิจัย 2) การขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม และทำหนังสืออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง 3) ผู้วิจัยได้นำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล นำเสนอบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ 4) แจกจ่าย และเก็บแบบสอบถามจากประชากร กลุ่มตัวอย่าง 5) รับแบบสอบถามกลับคืน ตรวจความถูกต้อง ความครบถ้วนสมบูรณ์แล้วไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

5.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์ตามขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัย ในลักษณะการวิจัยเอกสาร ได้แก่ ส่วนที่เป็นคำอธิบายจากเอกสาร หนังสือ ตำรา ที่เป็นแนวคิดทฤษฎี รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการทบทวนแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี 2) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยประสานงาน เพื่อขออนุญาตกลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลทางโทรศัพท์ แล้วเดินทางไปตามวันเวลาที่นัดหมาย ก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยแนะนำตนเอง สร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับผู้ถูกสัมภาษณ์ แจ้งวัตถุประสงค์การของการสัมภาษณ์ แล้วดำเนินการสัมภาษณ์แบบสนทนากลุ่มพูดคุยอย่างเป็นกันเองตามแนวทางการสัมภาษณ์ที่วางไว้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ได้แสดงทัศนะของตนเองอย่างเต็มที่

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำการประมวลผล และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม หลังจากที่ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม ดังนี้ 1) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 สภาพทั่วไปการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ประกอบการอภิปรายผล 2) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี นำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณโดยใช้วิธีการคัดเลือกตัวแปรแบบเป็นลำดับขั้น ประกอบการอภิปรายผล 3) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 แนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาโดยคัดเลือก และจำแนกข้อมูล จัดระเบียบข้อมูลให้เป็นระบบ จัดทำบรรณาธิกรณ์ข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลแล้วนำข้อมูลไปเขียนเป็นรายงานตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมภาษณ์ ดังนี้ 1) การวิเคราะห์ เอกสาร หนังสือ ตำรา โดยการทบทวนแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อกับแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี 2) วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ มาเป็นกรอบแนวคิดแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี 3) ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ โดยใช้การสรุปความและการตีความ และนำเสนอข้อมูลโดยการ

พรรณนาวิเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

สรุปผลการวิจัย

1) สภาพทั่วไปการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

ผลการวิเคราะห์สภาพทั่วไปการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี สามารถสรุปดังตาราง ดังนี้

ตารางที่ 1 สภาพทั่วไปการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

สภาพทั่วไปการมีส่วนร่วมของประชาชน	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านการตัดสินใจ	3.06	0.19	ปานกลาง
ด้านดำเนินการ	3.03	0.67	ปานกลาง
ด้านรับประโยชน์	3.05	0.36	ปานกลาง
ด้านการประเมินผล	3.04	0.56	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	**3.02**	**0.58**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 1 พบว่า สภาพทั่วไปการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.02 S.D.=0.58) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านการตัดสินใจ ($\bar{x}$=3.06 S.D.=0.19) ด้านรับประโยชน์ ($\bar{x}$=3.05 S.D.=0.36) ด้านการประเมินผล ($\bar{x}$=3.04 S.D.=0.56) และด้านดำเนินการ ($\bar{x}$=3.03 S.D.=0.67) ตามลำดับ

2) ปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี สามารถสรุปดังตาราง ดังนี้

ตารางที่ 2 ปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

ลำดับตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือก	B	S.E.	Beta	t	P-value	Collinearity Statistics	
						Tolerance	VIF
ค่าคงที่	.661	.096		6.868	.000	.472	.850
ปัจจัยการรับผลประโยชน์ (X_1)	.200	.171	.386	1.171	.000*	-.136	.535
ปัจจัยการเกิดการพัฒนา (X_2)	.337	.032	.420	10.650	.000*	.275	.399

19 แนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากร ขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี							
ปัจจัยกระบวนการตัดสินใจ (X_3)	.103	.018	.441	5.683	.000*	.067	.138
ปัจจัยการเข้าร่วมกิจกรรม (X_4)	.267	.025	.178	2.720	.000*	.019	.115
ปัจจัยติดตามการปฏิบัติงาน (X_5)	.047	.170	.090	.274	.784	-.288	.382
SE_{est} = ±.27643 R = .897; R^2=. 808 ; Adj. R^2 =.805; F = 271.526; p-value =0.01							

จากตะรางที่ 2 พบว่า ปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัจจัยการเกิดการพัฒนา (X2) ปัจจัยการเข้าร่วมกิจกรรม (X4) ปัจจัยการรับผลประโยชน์ (X1) และ ปัจจัยกระบวนการตัดสินใจ (X3) ตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .337 .267 .200 และ .103 ตามลำดับ และปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ได้แก่ ปัจจัยติดตามการปฏิบัติงาน (X5) ตัวแปรอิสระทั้ง 1 ตัวแปรร่วมกันพยากรณ์ปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ได้ 80.5%

3) แนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

ผลการวิเคราะห์แนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี สามารถสรุปได้ดังนี้

พบว่า จำเป็นจะต้องให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมผลักดันในการปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจัง โดยอาศัยการผลักดันจากภาคส่วนต่าง ๆ ในการช่วยเหลือในการปฏิบัติหน้าที่และมีมาตรการส่งเสริมช่วยเหลือ และเพื่อชุมชนโดยการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม เพื่อนำไปสู่ชุมชนที่เข้มแข็ง สามารถแก้ไขปัญหาวิกฤติต่าง ๆ ได้ โดยทั้งนี้ ภาครัฐจะสนับสนุนในส่วนที่ยังเกินขีดความสามารถของชุมชน ชุมชนต้องรับผิดชอบชุมชนได้เท่านั้นที่จะแก้ไขปัญหาของชุมชนได้ ชุมชนต้องพึ่งพาซึ่งกันและกันได้ อีกอย่างหนึ่งคณะกรรมการชุมชน เป็นแกนนำที่สำคัญในการดำเนินงานพัฒนาชุมชนอย่างมีประสิทธิผล

องค์ความรู้ใหม่

ผลการศึกษาเรื่อง “แนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี” ผู้วิจัยสรุปเป็นองค์ความรู้ใหม่ ดังนี้

1) ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมผลักดันในการปฏิบัติหน้าที่
2) การผลักดันจากภาคส่วนต่าง ๆ ในการช่วยเหลือ
3) มีมาตรการส่งเสริมช่วยเหลือ และเพื่อชุมชน
4) ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม เพื่อนำไปสู่ชุมชนที่เข้มแข็ง
5) แก้ไขปัญหาวิกฤติต่าง ๆ ได้
6) ภาครัฐจะสนับสนุนในส่วนที่ยังเกินขีดความสามารถ

7) แก้ไขปัญหาของชุมชนได้

8) แกนนำมีสำคัญในการดำเนินงานพัฒนาชุมชน

อภิปรายผล

สภาพทั่วไปการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ =3.02 S.D.=0.58) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านการตัดสินใจ ($\bar{x}$ =3.06 S.D.=0.19) ด้านรับประโยชน์ ($\bar{x}$ =3.05 S.D.=0.36) ด้านการประเมินผล ($\bar{x}$ =3.04 S.D.=0.56) และด้านดำเนินการ ($\bar{x}$ =3.03 S.D.=0.67) ตามลำดับ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาวิณี โพธิ์มั่น (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในองค์การบริหารส่วนตำบล : ศึกษาเฉพาะกรณีตำบลขุนคง อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษาพบว่า: ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองในรูปแบบที่แตกต่างกัน โดยประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองแบบเป็นทางการมากกว่าการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบไม่เป็นทางการ สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่ง ได้แก่ ต่างกัน การเข้าเป็นสมาชิกในองค์กรหรือกลุ่มจัดตั้งในชุมชน มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ไม่แตกต่างกัน

ปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัจจัยการเกิดการพัฒนา (X2) ปัจจัยการเข้าร่วมกิจกรรม (X4) ปัจจัยการรับผลประโยชน์ (X1) และ ปัจจัยกระบวนการตัดสินใจ (X3) ตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .337 .267 .200 และ .103 ตามลำดับ และปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ได้แก่ ปัจจัยติดตามการปฏิบัติงาน (X5) ตัวแปรอิสระทั้ง 1 ตัว แปรร่วมกันพยากรณ์ปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลสีออ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ได้ 80.5% ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระสมัย สุทฺธิโก (แถมบุญ) (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีษะเกษ ” ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก สำหรับการเปรียบเทียบบทบาท การมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีสถานภาพต่างกัน ในการพัฒนาชุมชน อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีษะเกษ พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีษะเกษ ไม่แตกต่างกัน ส่วนประชาชนที่มี การศึกษาต่างกัน มีส่วนร่วมในการบริหารงานของเทศบาลตำบลหัวดง อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

จำเป็นจะต้องให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมผลักดันในการปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจัง โดยอาศัยการผลักดันจากภาคส่วนต่าง ๆ ในการช่วยเหลือในการปฏิบัติหน้าที่และมีมาตรการส่งเสริมช่วยเหลือ และเพื่อชุมชนโดยการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม เพื่อนำไปสู่ชุมชนที่เข้มแข็ง สามารถแก้ไขปัญหาวิกฤติต่าง ๆ ได้ โดยทั้งนี้ ภาครัฐจะสนับสนุนในส่วนที่ยังเกินขีดความสามารถของชุมชน ชุมชนต้องรับผิดชอบชุมชนได้เท่านั้นที่จะแก้ไขปัญหาของชุมชนได้ ชุมชนต้องพึ่งพาซึ่งกันและกันได้ อีกอย่างหนึ่งคณะกรรมการชุมชน เป็นแกนนำที่สำคัญในการดำเนินงานพัฒนาชุมชนอย่างมีประสิทธิผล ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดำเกิง ลักษณะโยธิน (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลนครลำปาง ” การทดสอบสมมติฐาน พบว่า สถานภาพ อาชีพ มีความสัมพันธ์กับทางแก้ไข การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลนครลำปาง จังหวัดลำปาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติตนตามหลักไตรสิกขากับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองขอนแก่น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. แนวทางการพัฒนาเพื่อนำผลการวิจัยไปดำเนินงาน

1.1 ด้านการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงาน ต้องส่งเสริมการมีส่วนร่วมภาคประชาชนและมีความจริงใจต่อการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน ให้ผู้นำหมู่บ้านได้นำปัญหาหรือความเดือดร้อนของประชาชนในพื้นที่เข้าร่วมตัดสินใจแก้ไขปัญหาร่วมกับทาง อบต. ควรสนับสนุนงบด้านส่งเสริมสุขภาพ

1.2 ด้านการดำเนินการ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงาน ขอความร่วมมือให้ประชาชนสนใจในการเข้าร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับเทศบาล ควรมีเบี้ยประชุม หรือของชำร่วยตอบแทนเวลามีการประชุมร่วมกัน คนที่จะขึ้นมาเป็นผู้นำ หรือผู้บริหาร ปรับปรุงแหล่งน้ำให้มาก และเวลาจะทำกิจกรรมอะไรลงประชามติกับประชาชนแต่ละหมู่บ้านด้วย เพื่อการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์

1.3 ด้านรับผลประโยชน์ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงาน ควรจัดสรรผลประโยชน์ให้ทั่วถึง โดยไม่มีความลำเอียง ควรจัดให้แต่ละหมู่บ้านมีสถานที่พักผ่อนและออกกำลังกาย ควรจัดสรรงบประมาณให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน จะต้องแก้ไขเรื่องไฟฟ้าริมถนนทางเข้าหมู่บ้าน เพื่อความสะดวกในการเดินทางในเวลากลางคืนให้ทั่วถึง สะดวก รวดเร็ว ตามความต้องการของประชาชน

1.4 ด้านการประเมินผล การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงาน มีการแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามการดำเนินงานของเทศบาล ต้องชี้แจงการทำงาน การใช้จ่ายงบประมาณ ให้ประชาชนทราบ จะต้องประชาสัมพันธ์ให้ทั่วถึง ให้มีการตรวจสอบการดำเนินงานของข้าราชการประจำ ทุกภาคส่วนควรมีความจริงใจต่อกันในการทำงานร่วมกัน เปิดโอกาสให้ประชาชนรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ เพื่อประเมินผลการดำเนินโครงการอย่างสม่ำเสมอ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตจังหวัดอุดรธานีอื่นหรือจากท้องถิ่นอื่น ๆ เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่กว้างขวาง และใช้เป็นแนวทางในการบริหารงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2 ควรศึกษาเรื่องประสิทธิภาพการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน เพื่อจะได้ทราบระดับประสิทธิภาพในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลว่าอยู่ในระดับใด และมีปัจจัยอะไรบ้าง เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาความสัมพันธ์หลักพุทธธรรมกับหลักการดำเนินงาน ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน และในอนาคตอย่างมีประสิทธิผล

เอกสารอ้างอิง

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2552). *การวิเคราะห์สถิติชั้นสูงด้วย SPSS for Window* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามลดา.

โกวิทย์ พวงงาม. (2552). *การปกครองท้องถิ่นไทย.* กรุงเทพมหานคร: บพิธการพิมพ์.

ดำเกิง ลักษณะโยธิน. (2552) *การมีส่วนร่วมทางการเมือง ของประชาชนในเขตเทศบาลนครลำปาง.* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่มีการตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์. (2557). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา.* กรุงเทพมหานคร: สำมักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหิดล.

บูมอรี ยีหมะ. (2550). *การปกครองท้องถิ่นไทย.* กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พระสมัย สุทฺธิโก (แถมบุญ). (2557). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีษะเกษ. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่มีการตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ภาวิณี โพธิ์มั่น. (2543). *รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในองค์การบริหารส่วนตำบล : ศึกษาเฉพาะกรณีตำบลขุนคง อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่.* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่มีการตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Yamane, Taro. (1973). *Statistics an introductory analysis.* New York Harper & Row.

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

Factors Affecting the Management of Ethics Training Projects of Secondary Schools in Nong Han District, Udon Thani Province

สุระชัย ชูคง
Surachai Chukong
วิทยาลัยพิชญบัณฑิต
Pitchayabundit College,Thailand
E-mail: supattra25072530@gmail.com

Received: 15 August 2024; Revised: 5 September 2024; Accepted: 17 September 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาสภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี (2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี และ (3) เพื่อศึกษาแนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ประชากลุ่มตัวอย่างได้แก่ ประชานผู้มีสิทธิเลือกตั้งในพื้นที่อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี จำนวน 365 คน กลุ่มผู้ให้ข้อมูลจากกลุ่มสัมภาษณ์ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ และการพรรณนาวิเคราะห์ ประกอบการอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า: (1) สภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านความพร้อม ด้านประสิทธิผล ด้านประสิทธิภาพ และด้านความพึงพอใจ ตามลำดับ (2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัจจัยด้านการประเมินผล (X6) ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจ (X1) ปัจจัยด้านการปรับปรุงแก้ไข (X5) และ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X3) ตามลำดับ และ (3) จำเป็นต้องให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามามีบทบาทในการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรม ผู้บริหารควรบริหารงานโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมด้วยความเที่ยงธรรมด้วยความถูกต้องโดยมีความเที่ยงธรรมเป็นหลักในการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรม และปฏิบัติหน้าที่ด้วยความถูกต้องเที่ยงธรรมในการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมและนำหลักทศพิธราชธรรมอย่างจริงจัง

คำสำคัญ: ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครง, การฝึกอบรม,คุณธรรมจริยธรรม

Abstract

This research aims (1) to study the management status of ethics training project of secondary schools in Nong Han District, Udon Thani Province; (2) to study the factors affecting the management of ethics training project of secondary schools in Nong Han District, Udon Thani Province; and (3) to study the guideline for developing the management of ethics training project of secondary schools in Nong Han District, Udon Thani Province. It is a quantitative and qualitative research. The sample group consisted of 365 eligible voters in Nong Han District, Udon Thani Province. The informants from the interview group consisted of 10 school administrators in Nong Han District, Udon Thani Province. The research instruments were questionnaires and interview forms. The statistics used for data analysis included frequency, percentage, multiple regression analysis, and descriptive analysis to discuss the results.

The research results found that: (1) the overall management status of the ethics training project of secondary schools in Nong Han District, Udon Thani Province was at a moderate level. The ranking from most to least was as follows: readiness, effectiveness, efficiency, and satisfaction, respectively. (2) The factors affecting the management of the ethics training project of secondary schools in Nong Han District, Udon Thani Province, with statistical significance at the .05 level, were evaluation factor (X6), knowledge and understanding factor (X1), improvement factor (X5), and participation factor (X3), respectively. (3) It is necessary for relevant agencies to play a role in the management of the ethics training project. Administrators should manage the ethics training project with fairness and correctness, with fairness as the main principle in the management of the ethics training project, and perform their duties with fairness and fairness in the management of the ethics training project and seriously apply the ten royal virtues.

Keywords: Factors Affecting Project Management, Training, Ethics

บทนำ

ยุคโลกาภิวัตน์ทำให้สถานการณ์ด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม การบริหารงานภาครัฐและเอกชน มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว กว้างขวาง เพราะความ ก้าวหน้าทางด้านการสื่อสารเทคโนโลยี การถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารอย่างรวดเร็วสู่ประชาชนแต่ระบบ การบริหารงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเกิดความไม่สอดคล้องและทันต่อความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจึงมีผลกระทบต่อด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งส่งผลต่อองค์การอื่น ๆ อย่างมากมาย การบริหารเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งต่อการดำเนินงานขององค์การเพราะเป็นเครื่องมือที่ชี้ ให้เห็นถึงความสำเร็จ และความล้มเหลว ความมีประสิทธิภาพหรือความไร้ประสิทธิภาพขององค์การ ในปัจจุบันการบริหารจัดการมีความสลับซับซ้อนกว่าในอดีต แต่การบริหารจัดการที่เป็นการบริหารจัดการแบบแยกส่วน ผลลัพธ์ก็คือ หน่วยงานแต่ละหน่วยงานและบุคคลแต่ละบุคคลต่างก็มุ่งทำงานเฉพาะส่วนของตน ไม่ได้มุ่งเน้นให้มีการประสานงานและบูรณาการกับหน่วยงานหรือบุคคลอื่น ๆ ทำให้การบริหารไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรการบริหารจัดการแบบบูรณาการที่คำนึงถึงเป้าหมายและความต้องการของประชาชน

การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะช่วยนำไปสู่การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ภายใต้การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างมีเอกภาพ อันจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชนโดยรวม (กฤษ เพิ่มทันจิตต์, 2549)

ปัจจุบันการบริหารโครงการมีความสำคัญและถูกนำมาใช้ในการดำเนินงานอย่างแพร่หลายโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้องค์การและสังคมสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการได้มากยิ่งขึ้นกว่าการบริหารทั่วไปที่เป็นการบริหารงานที่มีลักษณะของการดำเนินงานอย่างเป็นประจำ เนื่องจากการบริหารโครงการเป็นการดำเนินงานที่มีความแตกต่างออกไปจากการดำเนินงานที่ปฏิบัติอยู่เป็นประจำแต่เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด เมื่อถูกนำไปใช้ในการดำเนินกิจกรรมที่มีความสลับซับซ้อนหรือกิจกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้องค์การและสังคมได้รับประโยชน์สูงสุดจากทรัพยากรทางการบริหารที่มีอยู่อย่างจำกัด ภายใต้เงื่อนไขด้านสภาพแวดล้อมภายในองค์การ สภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ และปัจจัยด้านเวลา เป็นต้น สำหรับโครงการที่มีประโยชน์ต่อสังคมที่ผ่านมานั้นล้วนแล้วแต่ได้ใช้การบริหารโครงการทั้งสิ้น เช่น โครงการบำบัดน้ำเสีย โครงการลดมลภาวะทางอากาศ เป็นต้น (กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ, 2540)

อย่างไรก็ตามการบริหารโครงการยังได้นำมาใช้เพื่อการประสาน และควบคุมกิจกรรมที่มีความสลับซับซ้อนในการดำเนินงาน ได้แก่ โครงการที่เกี่ยวกับการรักษาสภาพแวดล้อมที่พึงประสงค์ในสังคม เช่น โครงการด้านความมั่นคง โครงการความร่วมมือระหว่างภูมิภาคของโลก เป็นต้น โครงการที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการประชาชน เช่น โครงการด้านสุขภาพอนามัย ด้านการศึกษา ด้านการฝึกอบรม ด้านการฟื้นฟูสภาพจิตใจ ด้านการชลประทานเพื่อการอุปโภคบริโภค การบริหารโครงการในกิจกรรมเหล่านี้ ทำให้ชีวิตของคนในสังคมได้รับความสะดวกสบายและมีคุณภาพชีวิตที่สูงขึ้น ดังนั้นการบริหารโครงการจึงมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของคนในสังคมการบริหารโครงการ ไม่เพียงแต่ดำเนินการในองค์การที่เป็นของรัฐหรือเอกชน เท่านั้น องค์การทางพระพุทธศาสนา ก็จำเป็นต้องดำเนินการในการบริหารโครงการเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้ได้ทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพเข้าสู่องค์การ เพื่อช่วยพัฒนาองค์การให้มีความเจริญรุ่งเรือง โดยเฉพาะองค์การทางคณะสงฆ์ที่มีภารกิจทำงานเพื่อพัฒนาสังคม หรือสงเคราะห์สังคม โดยมีกิจกรรมตามโครงการหลัก ๆ ดังนี้ คือ 1) โครงการปฏิบัติธรรมในช่วงเทศกาลวันสำคัญทางศาสนาและวันสำคัญของชาติ 2) โครงการปฏิบัติธรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิผลในการทำงาน 3) โครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่นักเรียนและเยาวชนที่เรียกว่า “โครงการเข้าค่ายคุณธรรม ยิ่งจำเป็นต้องมีการบริหารโครงการ เพื่อให้องค์การสามารถพัฒนาสังคมและตอบสนองความ ต้องการของสังคมด้านอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ปกรณ์ ปรียากร, 2548)

การบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรม ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตอำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นอีกโครงการหนึ่งที่มีความสำคัญขององค์การทางคณะสงฆ์ที่มีภารกิจทำงานเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพเข้าสู่องค์การ เพื่อช่วยพัฒนาองค์การให้มีความเจริญรุ่งเรือง เจ้าหน้าที่ผู้บริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมจะต้องมีบทบาทหลักที่จะช่วยอำนวยความสะดวกให้กับพระวิทยากรและดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรม ทั้งในด้านสถานที่ โสตทัศนูปกรณ์ วัสดุอุปกรณ์ ยานพาหนะ การเงิน ฯลฯ และในขณะเดียวกัน ยังต้องดำเนินงานในฐานะผู้อำนวยการโครงการฯ ทำหน้าที่ควบคุมให้การฝึกอบรมดำเนินไปตามกำหนดการ จัดให้มีกิจกรรมละลายพฤติกรรมและกิจกรรมกลุ่มต่าง ๆ ในระหว่างผู้เข้ารับการฝึกอบรม อันจะช่วยสร้างบรรยากาศในการฝึกอบรม ให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้สำหรับผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้เป็นอย่างดี มิฉะนั้น อาจไม่สามารถทำให้การฝึกอบรมดำเนินไปตามที่ระบุไว้ในโครงการอย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร (ประชุม รอดประเสริฐ, 2543)

ผู้วิจัยในฐานะผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษา จึงมีความสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี” เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้รับมาเป็นแนวทางในปรับปรุงพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรม ให้มีความเจริญก้าวหน้าต่อไป และพัฒนาเยาวชน ด้านสภาพร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ซึ่งจะเป็นประชาชนในสังคมต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี
3. เพื่อศึกษาแนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้ดังนี้

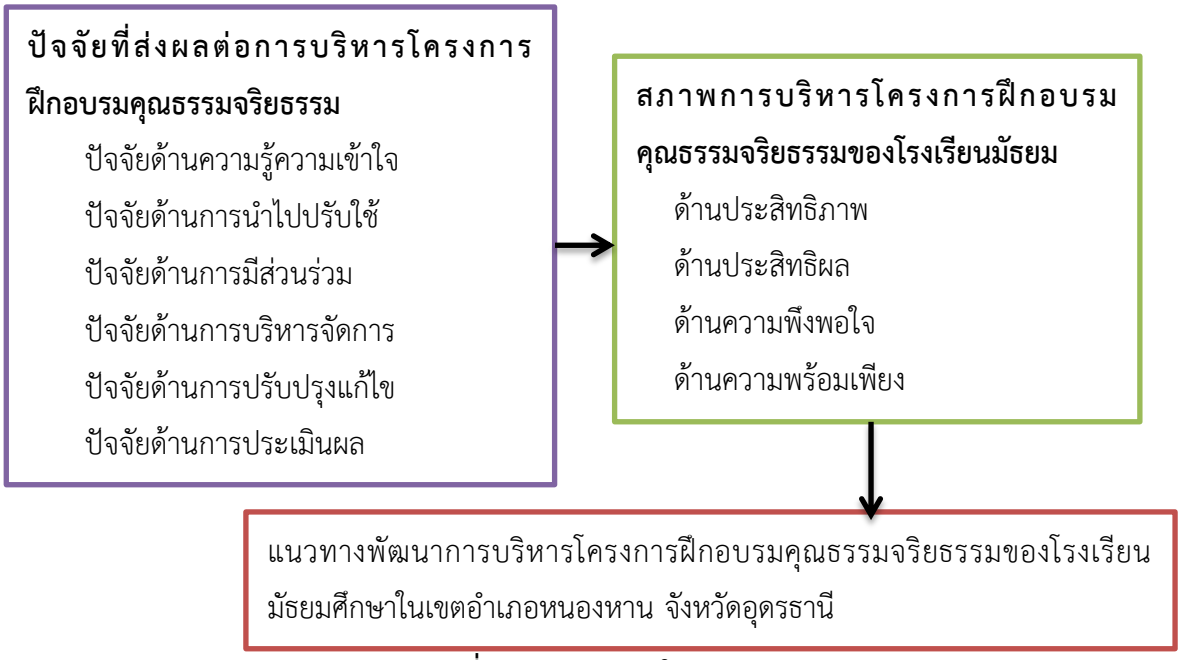

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงผสมผสาน โดยใช้วิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจและวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชานผู้มีสิทธิเลือกตั้งในพื้นที่อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี จำนวน 4,458 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชานผู้มีสิทธิเลือกตั้งในจังหวัดอุดรธานี จำนวน 4,458 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบชั้นภูมิ เป็นการสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่มีความแตกต่างกันระหว่างหน่วยสุ่มที่สามารถจำแนกออกเป็นชั้นภูมิ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ได้มีความครบถ้วน ครอบคลุมและคำนวณหาจำนวนตัวอย่างตามสูตรของ ทาโร ยามาเน (Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชานผู้มีสิทธิเลือกตั้งในพื้นที่อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี จำนวน 365 คน (ชุติระ ระบอบ และคณะ, 2552)

1.3 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้โดยการสัมภาษณ์ เพื่อตอบวัตถุประสงค์ได้จากการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พิจารณาจากความสามารถในการให้ความรู้ และประสบการณ์ ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียนในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี จำนวน 10 คน ที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อนำเสนอแนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามใช้สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณและแบบสัมภาษณ์ ใช้สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยดำเนินการ ดังนี้

แบบสอบถาม (การวิจัยเชิงปริมาณ) ส่วนประกอบของแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี และ ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะแนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

3. ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม

3.1 การสร้างเครื่องมือเชิงปริมาณที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตาขั้นตอน ดังต่อไปนี้ (1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการสร้างแบบสอบถาม (2) กำหนดขอบเขตของคำถาม และโครงสร้างของแบบสอบถามให้ครอบคลุมกรอบแนวคิดการวิจัย นำเสนอที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์ (3) นำแบบสอบถามฉบับร่างที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง และ (4) ตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่แก้ไขและผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วไปทำการทดสอบ จำนวน 40 คน กับประชากรที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจังหวัดหนองบัวลำภู จากนั้น

นำมาทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ที่ระกบความเชื่อมั่น 0.806 โดยใช้วิธีของ Cronbach จากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงสมบูรณ์แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดต่อไป

แบบสัมภาษณ์ (การวิจัยเชิงคุณภาพ) แบบสัมภาษณ์ออกเป็น 1 ส่วน ดังนี้ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง เพื่อใช้สำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก เสริมการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อต้องการให้ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับข้อเสนอเกี่ยวกับแนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี ใช้สำหรับการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

4. ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์

4.1 การสร้างเครื่องมือเชิงคุณภาพที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้ (1) ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมวิเคราะห์เป็นข้อมูลคำถามเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบในเรื่อง แนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี (2) นำข้อมูลที่ได้จาการศึกษาค้นคว้ามาวางโครงสร้างแบบสัมภาษณ์โดยกำหนดขอบเขตเนื้อหาครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามกรอบแนวคิดของการวิจัย และขอคำแนะนำ จากที่ปรึกษาเพื่อความสมบูรณ์ในประเด็นและเนื้อหาในแบบสัมภาษณ์ยิ่งขึ้น (3) พัฒนาแบบสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยยิ่งขึ้นและใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จะนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ในลำดับต่อไป และ (4) นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างแล้วนำเสนอให้ที่ปรึกษาตรวจสอบและนำไปปฏิบัติในภาคสนามต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถาม มีขั้นตอนดังนี้

1) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามนำแบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนา และปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง และผู้ช่วยวิจัยซึ่งผู้วิจัยขอความร่วมมือจากประชานผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี ก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยชี้แจงเกี่ยวกับรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การวิจัยเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลขั้นตอน และวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วนแก่ผู้ช่วยวิจัย 2) การขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม และทำหนังสืออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง 3) ผู้วิจัยได้นำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลนำเสนอประชานผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ 4) แจกจ่าย และเก็บแบบสอบถามจากประชากร กลุ่มตัวอย่าง 5) รับแบบสอบถามกลับคืน ตรวจความถูกต้อง ความครบถ้วนสมบูรณ์แล้วไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

5.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์ตามขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัย ในลักษณะการวิจัยเอกสาร ได้แก่ ส่วนที่เป็นคำอธิบายจากเอกสาร หนังสือ ตำรา ที่เป็นแนวคิดทฤษฎี รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการทบทวนแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี 2) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยประสานงาน เพื่อขออนุญาตกลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลทางโทรศัพท์ แล้วเดินทางไปตามวันเวลาที่นัดหมาย ก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยแนะนำตนเอง สร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับผู้ถูกสัมภาษณ์ แจ้งวัตถุประสงค์การของ

การสัมภาษณ์ แล้วดำเนินการสัมภาษณ์แบบสนทนากลุ่มพูดคุยอย่างเป็นกันเองตามแนวทางการสัมภาษณ์ที่วางไว้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ได้แสดงทัศนะของตนเองอย่างเต็มที่

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำการประมวลผล และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม หลังจากที่ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม ดังนี้ 1) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 สภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ประกอบการอภิปรายผล 2) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี นำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณโดยใช้วิธีการคัดเลือกตัวแปรแบบเป็นลำดับขั้น ประกอบการอภิปรายผล 3) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 แนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี โดยได้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาโดยคัดเลือก และจำแนกข้อมูล จัดระเบียบข้อมูลให้เป็นระบบ จัดทำบรรณาธิกรณ์ข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล แล้วนำข้อมูลไปเขียนเป็นรายงานตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมภาษณ์ ดังนี้ 1) การวิเคราะห์ เอกสาร หนังสือ ตำรา โดยการทบทวนแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อกับแนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี 2) วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ มาเป็นกรอบแนวคิดในแนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี 3) ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ โดยใช้การสรุปความและการตีความ และนำเสนอข้อมูลโดยการพรรณนาวิเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ผลการวิจัย

1) สภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ผลการวิเคราะห์การบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี สามารถสรุปดังตาราง ดังนี้

ตารางที่ 1 สภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

สภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรม	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านประสิทธิภาพ	3.02	0.28	ปานกลาง
ด้านประสิทธิผล	3.04	0.38	ปานกลาง
ด้านความพึงพอใจ	3.01	0.58	ปานกลาง

ด้านความพร้อมเพียง	3.06	0.28	ปานกลาง
รวม	**3.04**	**0.56**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 1 พบว่า สภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ =3.04 S.D.=0.56) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านความพร้อมเพียง ($\bar{x}$ =3.06 S.D.=0.28) ด้านประสิทธิผล ($\bar{x}$ =3.04 S.D.=0.38) ด้านประสิทธิภาพ ($\bar{x}$ =3.02 S.D.=0.28) และด้านความพึงพอใจ ($\bar{x}$ =3.01 S.D.=0.58) ตามลำดับ

2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี สามารถสรุปดังตาราง ดังนี้

ตารางที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ลำดับตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือก	B	S.E.	Beta	t	P-value	Collinearity Statistics	
						Tolerance	VIF
ค่าคงที่	.852	.211		.769	.000	.433	.272
ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจ (X_1)	.404	.054	.746	7.820	.000*	.376	.632
ปัจจัยด้านการนำไปปรับใช้ (X_2)	.124	.050	.403	2.499	.014	.223	.025
ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X_3)	.208	.035	.838	5.878	.000*	.278	.137
ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ (X_4)	.082	.051	.247	1.600	.113	.183	.020
ปัจจัยด้านการปรับปรุงแก้ไข (X_5)	.331	.058	1.322	5.735	.000*	.216	.445
ปัจจัยด้านการประเมินผล (X_6)	.451	.052	2.678	4.578	.000*	.231	.431
SE_{est} = ±.22922 R = 0.788; R^2=0. 462 ; Adj. R^2 = 0.462 ; F = 25.606 ; p-value = 0.01							

จากตะรางที่ 2 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัจจัยด้านการประเมินผล (X6) ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจ (X1) ปัจจัยด้านการปรับปรุงแก้ไข (X5) และ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X3) ตามลำดับ โดยทั้ง 3 ปัจจัยสามารถทำนายโดยรวมทุกด้านเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ได้ร้อยละ 46.2 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สามารถเขียนสมการพยากรณ์ในคะแนนมาตรฐาน Y = $.451X6+.504X_1+.331X_5+.208X_3$

3) แนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ผลการวิเคราะห์แนวทางพัฒนาการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี สามารถสรุปได้ดังนี้

พบว่า จำเป็นต้องให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามามีบทบาทในการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรม ผู้บริหารควรบริหารงานโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมด้วยความเที่ยงธรรมด้วยความถูกต้อง โดยมีความเที่ยงธรรมเป็นหลักในการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรม และปฏิบัติหน้าที่ด้วยความถูกต้องเที่ยงธรรมในการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมและนำหลักทศพิธราชธรรมอย่างจริงจัง

อภิปรายผล

สภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ =3.04 S.D.=0.56) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านความพร้อมเพียง ($\bar{x}$ =3.06 S.D.=0.28) ด้านประสิทธิผล ($\bar{x}$ =3.04 S.D.=0.38) ด้านประสิทธิภาพ ($\bar{x}$ =3.02 S.D.=0.28) และด้านความพึงพอใจ ($\bar{x}$ =3.01 S.D.=0.58) ตามลำดับ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พระครูนิคมภัทรกิจ (เลี่ยม ภทฺกาโม/มูลนอก) (2546) ได้ศึกษาเรื่อง “ศึกษาแนวคิดบทบาทและรูปแบบของสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัดในเขตปกครองคณะสงฆภาค 4” ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการปฏิบัติธรรมกรรมฐานที่เหมาะสมของคณะสงฆเขตการปกครองภาค 4 มี 3 องคประกอบ 1) องคประกอบดานสถานที่ ตองมีความสะอาด เงียบสงบ รมรื่นไมมีเสียงรบกวนจากภายนอก 2) องคประกอบดานวิทยากร ตองมีพระวิปสสนาจารย หรือผูฝกสอนกรรมฐานที่ผานการอบรมหลักสูตรพระวิปัสสนาจารย หรือมีความสามารถในการสอนกรรมฐานตามหลักมหาสติปฏฐานสูตรเปนอยางดี 3) องคประกอบดานการบริหารจัดการ เจาสำนักปฏิบัติธรรมมีความสนใจและเห็นความสำคัญของการศึกษาปฏิบัติและเผยแผธรรมอยางแทจริง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัจจัยด้านการประเมินผล (X6) ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจ (X1) ปัจจัยด้านการปรับปรุงแก้ไข (X5) และ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X3) ตามลำดับ โดยทั้ง 3 ปัจจัยสามารถทำนายโดยรวมทุกด้านเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี ได้ร้อยละ 46.2 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สามารถเขียนสมการพยากรณ์ในคะแนนมาตรฐาน Y = $.451X6+.504X_1+.331X_5+.208X_3$ ซึ่งไม่สอดคล้องกับแนวคิดของ โอภาส เอี่ยมสิริวงค์ (2555) กล่าวว่า การบริหารโครงการ หมายถึง การบริหาร จัดการใช้ทรัพยากรต่างๆที่มีอยู่อย่างเหมาะสม และสมบูรณ์ที่สุด เพื่อให้การดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้ ซึ่งทรัพยากรในที่นี้ หมายถึงบุคลากร รวมถึงความเชี่ยวชาญ และความสามารถที่มีอยู่ ความร่วมมือของทีมงาน เครื่องมือ เครื่องใช้ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ตลอดจนข้อมูล ระบบงาน เทคนิค และเวลา

จำเป็นต้องให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามามีบทบาทในการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรม ผู้บริหารควรบริหารงานโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมด้วยความเที่ยงธรรมด้วยความถูกต้อง

โดยมีความเที่ยงธรรมเป็นหลักในการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรม และปฏิบัติหน้าที่ด้วยความถูกต้องเที่ยงธรรมในการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมและนำหลักทศพิธราชธรรมอย่างจริงจัง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พระครูธรรมธรสายัณห์ ฐิตปุญฺโญ (คงวัฒนะ) (2559) วิจัยเรื่อง การบริหารจัดการในการเรียนการสอนธรรมศึกษาของ โรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครและสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน กล่าวคือ ด้านการวางแผน รัฐให้การสนับสนุนคณะสงฆ์ในการจัดการเรียนการสอนธรรมศึกษาอย่างต่อเนื่อง ด้านการจัดองค์การ การกำหนดโครงสร้างให้เหมาะสมกับงานภายในโรงเรียน ด้านการบริหารบุคคล การพัฒนาบุคลากรเพิ่มพูนศักยภาพ แก้ไขข้อบกพร่องในการปฏิบัติงานภายในโรงเรียน ด้านการอำนวยการ การมอบหมายภาระหน้าที่การงานให้แต่ละฝ่ายปฏิบัติงานตามแผนที่วางไว้ ผู้อำนวยโรงเรียนจะพิจารณางาน เห็นสมควรหรือไม่ ด้านการควบคุมการตรวจสอบ การติดตามผลการดำเนินงานทั้งบุคลากร การเงินงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ของโรงเรียน และการจัดการเรียนการสอนอย่างถูกต้องตามกฎระเบียบ

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ควรมีการตรวจสอบมาตรฐานบริเวณสถานที่ฝึกอบรมที่มีกำแพงล้อมรอบและจัดให้มีบุคลากรรักษาความปลอดภัยอย่างทั่วถึง

1.2 ควรจัดการฝึกอบรมบุคคลากรผู้ปฏิบัติหน้าที่ให้มีความรู้ความเข้าใจในขั้นตอนการดำเนินโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.3 ควรให้บุคคลากรหรือพระวิทยากรทำความเข้าใจในเรื่องของเนื้อหาทฤษฎีหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาก่อนอย่างชัดเจนเพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจในการบรรยายของบุคคลากรหรือพระวิทยากร

1.4 ควรเน้นการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวกับความสามัคคีในกลุ่มของนักเรียนและกระตุ้นให้นักเรียนได้มีความรับผิดชอบในหน้าที่เช่นการมอบหมายงานให้ทำเป็นกลุ่ม

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

2.1 ควรมีการบรรยายเกี่ยวกับกฎระเบียบในการเข้าร่วมปฏิบัติธรรม เพื่อสร้างความเข้าใจแก่ผู้ปฏิบัติธรรมให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายในที่ประชุม หรือรูปแบบเอกสาร รวมถึงการดูแลผู้ปฏิบัติอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ที่ต้องมีศักยภาพนอกเหนือจากความรู้เรื่องการฝึกอบรมแล้ว ควรมีทักษะและวิธีการในการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดี มีรูปแบบที่ชัดเจน เพื่อสร้างความเคารพซึ่งกันและกันของผู้ร่วมปฏิบัติธรรมกันเอง

2.2 ควรเพิ่มเติมการบรรยายหรือวิธีการนำหลักธรรมไปประยุกต์ในชีวิตประจำวันได้ เมื่อกลับไปสู่ครอบครัว เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด รวมถึงการใช้สื่อต่าง ๆ ประกอบการบรรยายเพื่อให้เกิดความชัดเจนและสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมให้มากขึ้น

2.3 ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมเพื่อสร้างบรรยากาศอย่างเป็นกันเองให้มากขึ้น

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

3.1 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในพื้นที่อื่นเพื่อศึกษาเปรียบเทียบข้อมูลว่ามีประสิทธิภาพการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาว่าเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

3.2 ควรศึกษาการนำหลักพุทธธรรม มาใช้กับปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี หรือพื้นที่อื่น

3.3 ควรศึกษาหลักการและวิธีการในปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่ประสบความสำเร็จ เพื่อหาจุดบกพร่องและแก้ไขให้มีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). *คู่มือพระสังฆาธิการ ว่าด้วยเรื่องการคณะสงฆ์ และการพระศาสนา.* กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.

กฤษ เพิ่มทันจิตต์. (2549). *หลักการและแนวทางการบริหารงานยุคใหม่ภายใต้ภูมิทัศน์การแข่งขันใหม่ ข้อสังเกตเชิงวิจารณ์ ภายใต้กรอบคุณค่าทางสังคมและพุทธธรรมและแนวทางการบริหารแนวพุทธ.* กรุงเทพมหานคร: บริษัท สุขุมวิทการพิมพ์ จำกัด.

ชุติระ ระบอบ และคณะ. (2552). *ระเบียบวิธีวิจัย.* กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ปกรณ์ ปรียากร. (2548). *การบริหารโครงการ: แนวคิดและแนวทางในการสร้างความสำเร็จ.* กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เสมาธรรม.

ประชุม รอดประเสริฐ. (2543). *การบริหารโครงการ.* กรุงเทพมหานคร: เนติกุลการพิมพ์ (2541) จำกัด.

พระครูธรรมธรสายัณห์ ฐิตปุญฺโญ (คงวัฒนะ). (2559). *การบริหารจัดการในการเรียนการสอนธรรมศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครและสมุทรปราการ.* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่มีการตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระครูนิคมภัทรกิจ (เลี่ยม ภทฺกาโม/มูลนอก). (2546). *ศึกษาแนวคิดบทบาทและรูปแบบของสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัดในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 4.* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่มีการตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

โอภาส เอี่ยมสิริวงศ์. (2555). *การวิเคราะห์และออกแบบระบบ (ฉบับปรับปรุงเพิ่มเติม).* กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดยูเคชั่น.

Yamane, Taro. (1973). *Statistics an introductory analysis*. New York Harper & Row.

ภัยเงียบจากบุหรี่ไฟฟ้า
Silent Dangers of E-Cigarettes

สุวินท์ สอนเล็ก
Suwin Sonlek
มะลิ ทิพพ์ประจง
Mali Tipprajong
พระใบฎีกาสมคิด นาถสีโล (สุขนิล)
Phra Baitika Somkit Nathasilo (Sukhanin)
พระครูวศินวรกิจ (วิชาญ แดงประไพ)
Phra Khru Wasin worakit (Wichan Daengprapai)
วิทยาลัยสงฆ์เพชรบุรี
Phetchaburi Buddhist College
Email: thipprajongmali@gmail.com

Received: 7 May 2024; Revised: 22 May 2024; Accepted: 12 June 2024

บทคัดย่อ

ปัญหาการสูบบุหรี่ไฟฟ้าของสังคมไทยมีความเสียหายต่อสุขภาพของผู้ใช้ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มใดวัยใดก็ตาม จะเห็นได้ว่าบุหรี่ไฟฟ้าปัจจุบันจะเป็นที่ต้องการของคนทุกกลุ่มทุกวัย ดังนั้น สังคม ชุมชน หน่วยงานต่างๆ ต้องให้ความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนให้ตระหนักถึงความปลอดภัยในด้านสุขภาพของตนเองให้มากกว่าเดิม สิ่งที่คนที่ขาดประสบการณ์หรือว่าการดูแลเอาใจใสซึ่งเป็นช่วงวัยที่ต้องการอยากทดลองอยากรู้ก็จะมีความเสี่ยงในการที่จะตัดสินใจ ดังนั้น การให้ข้อมูลหรือว่าการให้คำชี้แนะควรจะมีความชัดเจนและทันต่อความต้องการของโลกยุคใหม่ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหากับสังคม กรณีบุหรี่ไฟฟ้าถือว่าเป็นสิ่งที่ที่ทำให้เกิดปัญหาขยายออกไปสู่สังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การให้ข้อมูลและการบังคับใช้กฎหมายควรจะมีความชัดเจนและทันต่อยุคสมัย เนื่องด้วยการเข้าถึงปัจจุบันนี้ถือว่ามีความรวดเร็วและง่ายต่อคนที่มีความต้องการ สังคม ชุมชน ครอบครัว สถานศึกษา หน่วยงานการภาครัฐเอกชนที่มีส่วนร่วมในการดูแลและให้การจำหน่ายต้องมีจิตสำนึกความรับผิดชอบร่วมกัน เพื่อป้องกันและหาแนวทางสร้างการปรับเปลี่ยนให้เกิดความเหมาะสมตลอดถึงบังคับใช้กฎหมายให้ได้ประสิทธิภาพและปรับแก้กฎหมายที่ไม่ทันต่อสถานการณ์ด้วยในอนาคต

คำสำคัญ: ภัยเงียบ, บุหรี, ไฟฟ้า

Abstract

The problem of e-cigarette smoking in Thai society is damaging to the health of users regardless of their age group. It can be seen that e-cigarettes are currently in demand by people of all ages. Therefore, society, communities, and various agencies must educate and make people more aware of their own health safety than before. People who lack experience or care, who are at an age where they want to experiment and want to know, will be at risk of making decisions. Therefore, providing information or advice should be clear and timely in line with the needs of the modern world in order to prevent problems in society. In the case of e-cigarettes, it is considered something that inevitably causes problems to spread to society. Providing information and enforcing the law should be clear and timely because access to the present is considered fast and easy for people who need it. Society, communities, families, educational institutions, and government and private agencies that are involved in taking care of and distributing must have a sense of shared responsibility in order to prevent and find ways to create changes to be appropriate, as well as enforce the law effectively and amend laws that are not timely in the future.

Keywords: Silent Danger, Cigarettes, Electricity

บทนำ

ปัญหาการสูบบุหรี่ไฟฟ้าของสังคมไทย ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีความเสียหายต่อสุขภาพของผู้ใช้ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มใดวัยไดก็ตามจะเห็นได้ว่าบุหรี่ไฟฟ้าปัจจุบันจะเป็นที่ต้องการของคนทุกกลุ่มทุกวัย ดังนั้น สังคม ชุมชน หน่วยงานต่างๆต้องให้ความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนให้ตระหนักถึงความปลอดภัยในด้านสุขภาพของตนเองให้มากกว่าเดิมบุหรี่ไฟฟ้าเป็นภัยคุกคามสุขภาพที่ร้ายแรงและกำลังแพร่หลายอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน แม้ว่าหลายคนจะเข้าใจว่าบุหรี่ไฟฟ้าปลอดภัยกว่าบุหรี่ทั่วไป แต่ความเป็นจริงคือบุหรี่ไฟฟ้ามีอันตรายไม่น้อยไปกว่ากัน และอาจมีอันตรายมากกว่าในบางด้าน อันตรายของบุหรี่ไฟฟ้า: สารนิโคติน: บุหรี่ไฟฟ้าส่วนใหญ่มีสารนิโคติน ซึ่งเป็นสารเสพติดที่ทำให้ผู้ใช้เกิดการเสพติดได้ง่ายนิโคตินส่งผลเสียต่อพัฒนาการสมองของวัยรุ่น ทำให้เกิดปัญหาด้านการเรียนรู้ อารมณ์ และพฤติกรรมนิโคตินเพิ่มความเสี่ยงต่อโรคหัวใจและหลอดเลือดสารเคมีอันตรายอื่นๆ: ไอของบุหรี่ไฟฟ้ามีสารเคมีอันตรายหลายชนิด เช่น โลหะหนัก สารปรุงแต่งกลิ่นรส และสารก่อมะเร็งสารเคมีเหล่านี้สามารถทำลายปอดและระบบทางเดินหายใจ ทำให้เกิดโรคปอดอักเสบ โรคหอบหืด และมะเร็งปอดผลกระทบต่อสุขภาพระยะยาว: การสูบบุหรี่ไฟฟ้ามีความเสี่ยงต่อการเกิดโรคหัวใจและหลอดเลือดมะเร็ง และโรคทางเดินหายใจเรื้อรังการสูบบุหรี่ไฟฟ้าในระหว่างตั้งครรภ์อาจส่งผลเสียต่อพัฒนาการของทารกในครรภ์อันตรายต่อเยาวชนบุหรี่ไฟฟ้าเป็นประตูสู่การเสพติดนิโคตินในกลุ่มเยาวชน และอาจนำไปสู่การสูบบุหรี่ทั่วไปในอนาคตการตลาดของบุหรี่ไฟฟ้ามักมุ่งเป้าไปที่เยาวชน โดยใช้กลิ่นรสที่น่าดึงดูดและภาพลักษณ์ที่ทันสมัยข้อควรระวัง:บุหรี่ไฟฟ้าไม่ใช่ทางเลือกที่ปลอดภัยกว่าบุหรี่ทั่วไปการสูบบุหรี่ไฟฟ้ามีความเสี่ยงต่อสุขภาพในระยะยาวเยาวชนควรหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ไฟฟ้าโดยเด็ดขาด (กรมควบคุมโรค, ม.ป.ป.)

ความเป็นมาของบุหรี่ไฟฟ้า

ความเป็น (Being) เป็นแนวคิดปรัชญาที่สำรวจธรรมชาติของการมีอยู่จริง หรือการมีอยู่ของสิ่งต่างๆ มันเป็นหัวข้อที่ซับซ้อนและมีการถกเถียงกันอย่างกว้างขวางในประวัติศาสตร์ปรัชญา แนวคิดหลักเกี่ยวกับความเป็นความเป็นในฐานะการมีอยู่ (Existence)ในความหมายที่ง่ายที่สุด ความเป็นหมายถึงการมีอยู่ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นวัตถุทางกายภาพ ความคิด หรือแนวคิดนามธรรมความเป็นในฐานะสารัตถะ (Essence)ความเป็นยังสามารถหมายถึงสารัตถะหรือลักษณะสำคัญของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ทำให้สิ่งนั้นเป็นอย่างที่เป็นความเป็นในฐานะกระบวนการ (Process): นักปรัชญาบางคนมองว่าความเป็นเป็นกระบวนการที่ไม่หยุดนิ่งของการเปลี่ยนแปลงและการกลายเป็นความเป็นในฐานะความสัมพันธ์ (Relationship): ความเป็นยังสามารถเข้าใจได้ในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆแนวคิดความเป็นในปรัชญา:ปรัชญาตะวันตก: นักปรัชญาอย่างเพลโตและอริสโตเติลได้สำรวจแนวคิดเรื่องความเป็นในแง่ของรูปแบบและสารัตถะนักปรัชญาอัตถิภาวนิยมอย่างฌ็อง-ปอล ซาร์ตร์เน้นย้ำถึงความเป็นอิสระและความรับผิดชอบของมนุษย์ในการกำหนดความเป็นของตนเองปรัชญาตะวันออก: ในปรัชญาพุทธศาสนา ความเป็นถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้และเป็นไปตามเหตุปัจจัยในปรัชญาเต๋า ความเป็นถูกมองว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระแสธรรมชาติที่ไม่หยุดนิ่งความสำคัญของแนวคิดความเป็น:แนวคิดความเป็นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการทำความเข้าใจธรรมชาติของความเป็นจริงและบทบาทของเราในโลกมันช่วยให้เราสำรวจคำถามเกี่ยวกับความหมายของชีวิต ความเป็นอิสระ และความรับผิดชอบมันยังเป็นรากฐานสำหรับสาขาปรัชญาอื่นๆ เช่น ภววิทยา (ontology) และญาณวิทยา (epistemology)การศึกษาความเป็นเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและต้องใช้การพิจารณาอย่างรอบคอบ แต่ก็เป็นเรื่องที่คุ้มค่าแก่การสำรวจ เนื่องจากมันช่วยให้เราเข้าใจตัวเองและโลกที่เราอาศัยอยู่ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นสาเหตุของการสูบบุหรี่ไฟฟ้ามีหลายปัจจัยที่ซับซ้อน โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน ซึ่งปัจจัยเหล่านี้สามารถแบ่งออกได้เป็นหลายด้าน ดังนี้: (จุฑามาศ มณีกุล, 2566)

1. อิทธิพลจากสังคมและสิ่งแวดล้อม:การเลียนแบบ: เยาวชนมักเลียนแบบพฤติกรรมของเพื่อน คนในครอบครัว หรือบุคคลที่มีชื่อเสียงที่สูบบุหรี่ไฟฟ้าแรงกดดันจากกลุ่มเพื่อน: การต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อนหรือการถูกกดดันให้ลองสูบบุหรี่ไฟฟ้าสื่อโฆษณาและการตลาด: การตลาดของบุหรี่ไฟฟ้าที่เน้นภาพลักษณ์ที่ทันสมัย ดึงดูดใจ และมีรสชาติหลากหลาย ทำให้เยาวชนสนใจการเข้าถึงสื่อออนไลน์ที่ง่ายทำให้เยาวชนพบเจอกับสื่อโฆษณาได้ง่ายขึ้น

2. ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับบุหรี่ไฟฟ้า:ความเชื่อว่าปลอดภัยกว่าบุหรี่ทั่วไป: เยาวชนจำนวนมากเข้าใจผิดว่าบุหรี่ไฟฟ้ามีอันตรายน้อยกว่าบุหรี่ทั่วไป หรือช่วยในการเลิกบุหรี่ความเชื่อว่าไม่มีสารนิโคติน: เยาวชนบางคนเข้าใจผิดว่าบุหรี่ไฟฟ้าไม่มีสารนิโคติน หรือมีในปริมาณน้อย

3. ปัจจัยทางจิตวิทยาและอารมณ์:ความอยากรู้อยากลอง: เยาวชนมีความอยากรู้อยากลองสิ่งใหม่ๆ รวมถึงบุหรี่ไฟฟ้าการจัดการความเครียด: บางคนใช้บุหรี่ไฟฟ้าเพื่อจัดการกับความเครียด หรือความรู้สึกไม่สบายใจการแสวงหาความตื่นเต้น: บุหรี่ไฟฟ้ามีรสชาติที่หลากหลายและรูปแบบที่น่าสนใจดึงดูดให้เกิดความตื่นเต้น

4. การเข้าถึงบุหรี่ไฟฟ้าได้ง่าย:การซื้อขายออนไลน์: บุหรี่ไฟฟ้าสามารถหาซื้อได้ง่ายทางออนไลน์ ทำให้เยาวชนเข้าถึงได้ง่ายขึ้นการซื้อจากร้านค้า: แม้ว่าการขายบุหรี่ไฟฟ้าจะผิดกฎหมายในประเทศไทยแต่ก็ยังสามารถหาซื้อได้ตามร้านค้าทั่วไป

การสูบบุหรี่ไฟฟ้าในเยาวชนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ เช่น การดื่มแอลกอฮอล์ และการใช้สารเสพติดการป้องกันการสูบบุหรี่ไฟฟ้าในเยาวชน จำเป็นต้องมีมาตรการที่ครอบคลุม ทั้งการให้ความรู้ การ

ควบคุมการตลาด และการบังคับใช้กฎหมาย แรงจูงใจ แรงจูงใจในการสูบบุหรี่ไฟฟ้ามีหลายปัจจัยที่ซับซ้อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเยาวชน ซึ่งปัจจัยเหล่านี้สามารถแบ่งออกได้เป็นหลายด้าน ดังนี้:

1. แรงจูงใจทางสังคม: อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน: เยาวชนมักต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การสูบบุหรี่ไฟฟ้าจึงเป็นวิธีหนึ่งในการแสดงความเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มการเห็นเพื่อนสูบบุหรี่ไฟฟ้ากระตุ้นให้เกิดความอยากลอง และเลียนแบบพฤติกรรม อิทธิพลของสื่อ: การโฆษณาและการตลาดที่เน้นภาพลักษณ์ที่ทันสมัย ดึงดูดใจ และมีรสชาติหลากหลาย ทำให้เยาวชนสนใจการเข้าถึงสื่อออนไลน์ที่ง่าย ทำให้เยาวชนพบเจอกับสื่อโฆษณาได้ง่ายขึ้น

การเลียนแบบบุคคลต้นแบบ: เยาวชนอาจเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลที่มีชื่อเสียง หรือบุคคลที่พวกเขาชื่นชอบ

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา:ความอยากรู้อยากลอง: เยาวชนมีความอยากรู้อยากลองสิ่งใหม่ๆ รวมถึงบุหรี่ไฟฟ้าการจัดการความเครียด: บางคนใช้บุหรี่ไฟฟ้าเพื่อจัดการกับความเครียด หรือความรู้สึกไม่สบายใจการแสวงหาความตื่นเต้น: บุหรี่ไฟฟ้ามีรสชาติที่หลากหลาย และรูปแบบที่น่าสนใจดึงดูดให้เกิดความตื่นเต้นความเชื่อผิดๆ: ความเชื่อว่าบุหรี่ไฟฟ้าปลอดภัยกว่าบุหรี่ทั่วไป หรือช่วยในการเลิกบุหรี่ความเชื่อว่าบุหรี่ไฟฟ้าไม่มีสารนิโคติน หรือมีในปริมาณน้อย

3. แรงจูงใจทางกายภาพ:การเสพติดนิโคติน: นิโคตินเป็นสารเสพติดที่ทำให้ผู้ใช้เกิดการเสพติดได้ง่ายเมื่อเสพติดแล้ว จะทำให้เกิดความต้องการสูบบุหรี่ไฟฟ้าอย่างต่อเนื่องรสชาติและกลิ่น: บุหรี่ไฟฟ้ามีรสชาติและกลิ่นที่หลากหลาย ทำให้ผู้ใช้รู้สึกเพลิดเพลิน

4. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม:การเข้าถึงบุหรี่ไฟฟ้าได้ง่าย: การซื้อขายออนไลน์ ทำให้เยาวชนเข้าถึงได้ง่ายขึ้น การซื้อจากร้านค้าทั่วไป

การสูบบุหรี่ไฟฟ้าในเยาวชนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงอื่นๆ เช่น การดื่มแอลกอฮอล์ และการใช้สารเสพติดการป้องกันการสูบบุหรี่ไฟฟ้าในเยาวชน จำเป็นต้องมีมาตรการที่ครอบคลุม ทั้งการให้ความรู้ การควบคุมการตลาด และการบังคับใช้กฎหมาย

"ภัยเงียบ" เป็นคำที่ใช้เรียกอันตรายหรือภัยคุกคามที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นโดยที่เราไม่รู้ตัว หรือไม่ทันสังเกตเห็นในระยะแรก แต่เมื่อเวลาผ่านไปจะส่งผลเสียร้ายแรงต่อสุขภาพ ชีวิต หรือทรัพย์สินได้ ภัยเงียบมีหลายรูปแบบ ดังนี้ (ปริมประภา ก้อนแก้ว, และ กู้เกียรติ ก้อนแก้ว, 2565)

1. ภัยเงียบทางสุขภาพ: โรคเรื้อรัง: โรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูงโรคไขมันในเลือดสูง โรคหัวใจและหลอดเลือด โรคมะเร็ง โรคกระดูกพรุน โรคไต โรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) การสูบบุหรี่ไฟฟ้า: แม้ว่าหลายคนจะเข้าใจว่าบุหรี่ไฟฟ้าปลอดภัยกว่าบุหรี่ทั่วไป แต่ความเป็นจริงคือบุหรี่ไฟฟ้ามีอันตรายไม่น้อยไปกว่ากัน และอาจมีอันตรายมากกว่าในบางด้าน ภาวะซึมเศร้า: เป็นภาวะทางจิตใจที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวัน หากไม่ได้รับการรักษาอาจนำไปสู่ปัญหาสุขภาพจิตที่รุนแรงขึ้น

2. ภัยเงียบทางสังคม: ปัญหาหนี้สิน: การใช้จ่ายเกินตัว การกู้ยืมเงินโดยไม่วางแผน อาจนำไปสู่ปัญหาหนี้สินที่สะสมจนควบคุมไม่ได้ การติดโซเชียลมีเดีย: การใช้เวลาอยู่กับโซเชียลมีเดียมากเกินไป อาจส่งผลเสียต่อสุขภาพจิต ความสัมพันธ์ และการใช้ชีวิตประจำวันอาชญากรรมทางไซเบอร์: การถูกหลอกลวง การถูกขโมยข้อมูลส่วนตัว หรือการถูกกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์

3. ภัยเงียบทางสิ่งแวดล้อม:ภาวะโลกร้อน: การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตและระบบนิเวศมลพิษทางอากาศ: ฝุ่น PM 2.5 สารเคมีอันตราย ส่งผลเสียต่อสุขภาพทางเดินหายใจ การขาด

แคลนน้ำ: ภัยแล้ง การใช้น้ำอย่างสิ้นเปลือง ส่งผลกระทบต่อการเกษตรและชีวิตประจำวัน การป้องกันภัยเงียบ: การตรวจสุขภาพเป็นประจำ การดูแลสุขภาพกายและใจการวางแผนการเงินการใช้โซเชียลมีเดียอย่างมีสติการรักษาสิ่งแวดล้อมการให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของบุหรี่ไฟฟ้าการตระหนักถึงภัยเงียบและการป้องกันอย่างเหมาะสมจะช่วยให้เราหลีกเลี่ยงผลกระทบที่ร้ายแรงได้

แนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาบุหรี่ไฟฟ้าในประเทศไทย จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน โดยมีแนวทางที่สำคัญดังนี้: (วารสารศูนย์อนามัยที่ 9, 2564)

1. มาตรการทางกฎหมายและการบังคับใช้: บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด: ควบคุมการนำเข้า การจำหน่าย และการครอบครองบุหรี่ไฟฟ้าอย่างจริงจังเพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้กระทำผิดตรวจสอบและจับกุมร้านค้าที่จำหน่ายบุหรี่ไฟฟ้าอย่างต่อเนื่องปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัย: พิจารณาปรับปรุงกฎหมายให้ครอบคลุมถึงบุหรี่ไฟฟ้าชนิดใหม่ๆ และช่องทางจำหน่ายออนไลน์กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์บุหรี่ไฟฟ้า เพื่อควบคุมคุณภาพและความปลอดภัย

2. มาตรการทางด้านการศึกษาและประชาสัมพันธ์: ให้ความรู้แก่เยาวชนและประชาชน: เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับอันตรายของบุหรี่ไฟฟ้าอย่างต่อเนื่องและเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายจัดกิจกรรมให้ความรู้ในโรงเรียน สถานศึกษาและชุมชนใช้สื่อออนไลน์และโซเชียลมีเดียในการเผยแพร่ข้อมูลสร้างความตระหนักถึงพิษภัย: เน้นย้ำถึงอันตรายของสารนิโคตินและสารเคมีอื่น ๆ ในบุหรี่ไฟฟ้า ชี้ให้เห็นถึงผลกระทบต่อสุขภาพในระยะยาวสร้างกระแสสังคมที่ไม่สนับสนุนการสูบบุหรี่ไฟฟ้า

3. มาตรการทางด้านการบำบัดและช่วยเหลือ: จัดตั้งคลินิกให้คำปรึกษาและบำบัด: ให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ต้องการเลิกบุหรี่ไฟฟ้าจัดโปรแกรมบำบัดที่เหมาะสมกับแต่ละบุคคลสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา: ศึกษาผลกระทบของบุหรี่ไฟฟ้าต่อสุขภาพในระยะยาวพัฒนาวิธีการบำบัดที่มีประสิทธิภาพ

4. ความร่วมมือจากทุกภาคส่วน:ครอบครัว: ผู้ปกครองควรเป็นแบบอย่างที่ดี และให้ความรู้แก่บุตรหลานเกี่ยวกับอันตรายของบุหรี่ไฟฟ้าสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว เพื่อให้บุตรหลานกล้าปรึกษาปัญหาสถานศึกษา: ครูและบุคลากรทางการศึกษาควรให้ความรู้แก่นักเรียน และสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดบุหรี่ไฟฟ้าจัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ และสนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมสร้างสรรค์ชุมชน: ผู้นำชุมชนและประชาชนควรมีส่วนร่วมในการรณรงค์ต่อต้านบุหรี่ไฟฟ้าสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดบุหรี่ไฟฟ้าในชุมชนสื่อมวลชน: นำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับบุหรี่ไฟฟ้า และไม่สนับสนุนการโฆษณาหรือส่งเสริมการขายมีส่วนร่วมในการรณรงค์ต่อต้านบุหรี่ไฟฟ้าการดำเนินการตามแนวทางเหล่านี้อย่างต่อเนื่องและจริงจัง จะช่วยลดจำนวนผู้สูบบุหรี่ไฟฟ้า โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน และปกป้องสุขภาพของประชาชนชาวไทย

กฎหมายเกี่ยวกับบุหรี่ไฟฟ้า

ในประเทศไทย การควบคุมบุหรี่ไฟฟ้าอยู่ภายใต้กฎหมายและประกาศหลายฉบับ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้:

1. การนำเข้า:ประกาศกระทรวงพาณิชย์ พ.ศ. 2557: กำหนดให้บารากู่และบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้าเป็นสินค้าต้องห้ามนำเข้ามาในราชอาณาจักรมีโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือปรับเป็นเงิน 5 เท่าของราคาสินค้า หรือทั้งจำทั้งปรับ และริบสินค้าพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560: กำหนดโทษสำหรับผู้ที่นำเข้าบุหรี่ไฟฟ้าโดยไม่ผ่านพิธีการทางศุลกากรมีโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือปรับไม่เกิน 500,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (ศูนย์ศึกษาปัญหาการเสพติด, (ม.ป.ป.)

2. การจำหน่ายและการให้บริการ:คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ 9/2558: ห้ามขายหรือให้บริการสินค้า "บารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า"ผู้ประกอบธุรกิจทั่วไปมีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 500,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับถ้าเป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้าเพื่อจำหน่าย โทษจะสูงขึ้นคือ จำคุกไม่เกิน 10 ปี ปรับไม่เกิน 1,000,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560: นิยามผลิตภัณฑ์ยาสูบครอบคลุมถึงบุหรี่ไฟฟ้าการสูบบุหรี่ไฟฟ้าในเขตปลอดบุหรี่มีความผิดตามมาตรา 42 ประกอบมาตรา 67 มีโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

3. การครอบครอง:พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560: ผู้ที่ครอบครองบุหรี่ไฟฟ้าที่รู้ว่านำเข้ามาโดยไม่ผ่านพิธีการศุลกากรมีความผิดมีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับเป็นเงิน 4 เท่าของราคาสินค้า หรือทั้งจำทั้งปรับ

4. การจำหน่ายทางออนไลน์:พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560: สามารถนำมาใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดในการจำหน่ายบุหรี่ไฟฟ้าทางสื่อออนไลน์ได้ กฎหมายไทยมีบทลงโทษที่รุนแรงสำหรับการนำเข้า จำหน่าย และครอบครองบุหรี่ไฟฟ้า โดยมีเป้าหมายเพื่อปกป้องสุขภาพของประชาชน โดยเฉพาะเยาวชนผลกระทบสังคม ครอบครัว สุขภาพ

พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 244 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดนำเข้าของที่ผ่านหรือกำลังผ่านพิธีการทางศุลกากรเข้าในราชอาณาจักร หรือส่งของดังกล่าวออกไปนอกราชอาณาจักร หรือนำของเข้าเพื่อการผ่านแดน หรือการถ่ายลำเลียงโดยหลีกเลี่ยงข้อจำกัด หรือข้อห้ามอันเกี่ยวกับของนั้น ซึ่งความผิดที่ผู้มีไว้ในครอบครองซึ่งของที่มิได้ผ่านพิธีการศุลกากรจะได้รับคือ ความผิดฐานสนับสนุนการกระทำความผิด

พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246 ใช้สำหรับกรณีของผู้ที่ ช่วยซ่อนเร้น ซื้อ รับไว้ หรือมีบุหรี่ไฟฟ้าไว้ใน ครอบครอง ทั้งที่รู้อยู่ว่าบุหรี่ไฟฟ้าเป็นของที่ห้ามนำเข้ามาประเทศไทย ต้องถือว่ามีความผิดเช่นกัน ซึ่งหากถูกจับกุมดำเนินคดีต้องได้รับโทษจำคุกไม่ เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 500,000 บาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ

ตามคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ 9/2558 กำหนดว่า บุหรี่ไฟฟ้ายังเป็นสินค้าที่ห้ามขายหรือให้บริการ ซึ่งกำหนดโทษสำหรับผู้ประกอบธุรกิจทั่วไป ให้จำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 500,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และหากผู้ที่กระทำผิดเป็นผู้ประกอบธุรกิจในฐานะผู้ผลิต ผู้สั่ง หรือผู้ที่นำเข้ามาเพื่อขาย ต้องรับโทษเพิ่มสูงขึ้นเป็นจำคุกไม่เกิน 10 ปี ปรับไม่เกิน 1,000,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (กรมประชาสัมพันธ์, 2567)

ผลกระทบของบุหรี่ไฟฟ้าในวงกว้างต่อสังคม ครอบครัว และสุขภาพ

ผลกระทบต่อสังคม:เยาวชนเลียนแบบ: บุหรี่ไฟฟ้ามีภาพลักษณ์ที่ทันสมัย ดึงดูดเยาวชนให้ลองเลียนแบบเกิดเป็นค่านิยมที่ไม่ถูกต้องการเข้าถึงบุหรี่ไฟฟ้าได้ง่ายทางออนไลน์ ทำให้เยาวชนตกเป็นเหยื่อได้ง่ายขึ้นสร้างภาระต่อระบบสาธารณสุข: การเพิ่มขึ้นของผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบจากบุหรี่ไฟฟ้า สร้างภาระค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากรทางการแพทย์ ปัญหายาเสพติด: บุหรี่ไฟฟ้าอาจเป็นประตูสู่การใช้สารเสพติดชนิดอื่น โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชนทำให้เกิดปัญหาสังคมอื่น ๆ ตามมา เช่น อาชญากรรม และความรุนแรงผลกระทบต่อครอบครัว:ความขัดแย้งในครอบครัว: การสูบบุหรี่ไฟฟ้าของสมาชิกในครอบครัว อาจนำไปสู่ความขัดแย้งและความไม่เข้าใจกันพ่อแม่ผู้ปกครองมีความกังวลต่อสุขภาพของบุตรหลาน ภาระค่าใช้จ่าย: การซื้อบุหรี่ไฟฟ้าและน้ำยาเติม อาจเป็นภาระค่าใช้จ่ายของครอบครัวค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเมื่อเกิดปัญหาสุขภาพแบบอย่างที่ไม่ดี: ผู้ปกครองที่สูบบุหรี่ไฟฟ้า อาจเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่บุตรหลานทำให้บุตรหลานมีแนวโน้มที่จะสูบบุหรี่ไฟฟ้ามากขึ้นผลกระทบต่อสุขภาพ:ระบบทางเดินหายใจ: ทำให้เกิด

โรคปอดอักเสบ โรคหอบหืด และโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังสารเคมีในบุหรี่ไฟฟ้าทำลายเนื้อเยื่อปอดระบบหัวใจและหลอดเลือด: เพิ่มความเสี่ยงต่อโรคหัวใจขาดเลือด โรคหลอดเลือดสมอง และความดันโลหิตสูงสารนิโคตินทำให้หลอดเลือดตีบตันระบบประสาท: สารนิโคตินส่งผลเสียต่อพัฒนาการสมอง โดยเฉพาะในวัยรุ่นทำให้เกิดปัญหาด้านการเรียนรู้ ความจำ และอารมณ์โรคมะเร็ง: สารเคมีหลายชนิดในบุหรี่ไฟฟ้าเป็นสารก่อมะเร็งเพิ่มความเสี่ยงต่อมะเร็งปอด มะเร็งช่องปาก และมะเร็งอื่นๆผลกระทบต่อหญิงตั้งครรภ์: การสูบบุหรี่ไฟฟ้าขณะตั้งครรภ์ ส่งผลเสียต่อพัฒนาการของทารกในครรภ์เพิ่มความเสี่ยงต่อการคลอดก่อนกำหนด และทารกน้ำหนักน้อยการตระหนักถึงผลกระทบเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาบุหรี่ไฟฟ้า

บุหรี่ไฟฟ้า ภัยร้ายใกล้ตัวที่กำลังคุกคามสุขภาพของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเยาวชน แม้ว่าหลายคนจะเข้าใจว่าบุหรี่ไฟฟ้าเป็นทางเลือกที่ปลอดภัยกว่าบุหรี่ทั่วไป แต่ความเป็นจริงกลับตรงกันข้าม บุหรี่ไฟฟ้ามีอันตรายไม่น้อยไปกว่าบุหรี่ทั่วไป และอาจมีอันตรายมากกว่าในบางด้านอันตรายจากบุหรี่ไฟฟ้าบุหรี่ไฟฟ้ามีสารเคมีอันตรายหลายชนิดที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพ ทั้งสารนิโคตินซึ่งเป็นสารเสพติดที่ทำให้ผู้ใช้เกิดการเสพติดได้ง่ายสารเคมีอื่นๆ เช่น โลหะหนัก สารปรุงแต่งกลิ่นรส และสารก่อมะเร็ง สารเคมีเหล่านี้สามารถทำลายปอดและระบบทางเดินหายใจ ทำให้เกิดโรคปอดอักเสบ โรคหอบหืด และมะเร็งปอด นอกจากนี้ การสูบบุหรี่ไฟฟ้ายังเพิ่มความเสี่ยงต่อโรคหัวใจและหลอดเลือด และโรคทางเดินหายใจเรื้อรังผลกระทบต่อสังคม ครอบครัว และสุขภาพ บุหรี่ไฟฟ้าไม่ได้ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของผู้สูบเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบในวงกว้างต่อสังคมและครอบครัว เยาวชนมักเลียนแบบพฤติกรรมของเพื่อน คนในครอบครัว หรือบุคคลที่มีชื่อเสียงที่สูบบุหรี่ไฟฟ้า ทำให้เกิดค่านิยมที่ไม่ถูกต้องและนำไปสู่การเสพติดในที่สุด การเพิ่มขึ้นของผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบจากบุหรี่ไฟฟ้า สร้างภาระค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลและส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากรทางการแพทย์ นอกจากนี้ การสูบบุหรี่ไฟฟ้ายังอาจเป็นประตูสู่การใช้สารเสพติดชนิดอื่น โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน ทำให้เกิดปัญหาสังคมอื่น ๆ ตามมา เช่น อาชญากรรม และความรุนแรง

ในระดับครอบครัว การสูบบุหรี่ไฟฟ้าของสมาชิกในครอบครัว อาจนำไปสู่ความขัดแย้งและความไม่เข้าใจกัน พ่อแม่ผู้ปกครองมีความกังวลต่อสุขภาพของบุตรหลาน การซื้อบุหรี่ไฟฟ้าและน้ำยาเติม อาจเป็นภาระค่าใช้จ่ายของครอบครัว และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเมื่อเกิดปัญหาสุขภาพ ผู้ปกครองที่สูบบุหรี่ไฟฟ้า อาจเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่บุตรหลาน ทำให้บุตรหลานมีแนวโน้มที่จะสูบบุหรี่ไฟฟ้ามากขึ้น

แนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหา

การป้องกันและแก้ไขปัญหาบุหรี่ไฟฟ้า จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งมาตรการทางกฎหมายและการบังคับใช้ การศึกษาและประชาสัมพันธ์ การบำบัดและช่วยเหลือ และความร่วมมือจากครอบครัว สถานศึกษา ชุมชน และสื่อมวลชน การบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด การให้ความรู้แก่เยาวชนและประชาชน การจัดตั้งคลินิกให้คำปรึกษาและบำบัด การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา และการสร้างความตระหนักถึงพิษภัยของบุหรี่ไฟฟ้า เป็นสิ่งสำคัญในการลดจำนวนผู้สูบบุหรี่ไฟฟ้า โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน และปกป้องสุขภาพของประชาชนชาวไทย (สำนักงานสาธารณสุขนราธิวาส, 2566)

สรุป

ปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่รวดเร็วการเข้าถึงสิ่งต่างของคนเราก็มีความต้องการอยากลองอยากรู้จะเห็นได้ว่ายุคปัจจุบันการนำเสนอหรือว่าการใช้กลยุทธวิธีในการนำเสนอหรือว่าการขายของต่างก็จะมีการให้ทดลองหรือว่าการทดสอบเป็นเบื้องต้น ดังนั้น สิ่งที่คนที่ขาดประสบการณ์หรือว่าการดูแลเอาใจใสซึ่งเป็นช่วงวัยที่ต้องการอยากทดลองอยากรู้ก็จะมีความเสี่ยงในการที่จะตัดสินใจ ดังนั้น การให้ข้อมูลหรือว่าการให้คำชี้แนะควรจะมีความชัดเจนและทันต่อความต้องการของโลกยุคใหม่เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหากับสังคม ซึ่งกรณีบุหรี่ไฟฟ้าก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ที่ทำให้เกิดปัญหาขยายออกไปสู่สังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การให้ข้อมูลและการบังคับใช้กฎหมายควรจะมีความชัดเจนและทันต่อยุคสมัย เนื่องด้วยการเข้าถึงปัจจุบันนี้ถือว่ามีความรวดเร็วและง่ายต่อคนที่มีความต้องการ สังคม ชุมชน ครอบครัว สถานศึกษา หน่วยงานการภาครัฐเอกชนที่มีส่วนร่วมในการดูแลและให้การจำหน่ายต้องมีจิตสำนึกความรับผิดชอบร่วมกัน เพื่อป้องกันและหาแนวทางสร้างการปรับเปลี่ยนให้เกิดความเหมาะสมตลอดถึงบังคับใช้กฎหมายให้ได้ประสิทธิภาพและปรับแก้กฎหมายที่ไม่ทันต่อสถานการณ์ด้วยในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

กรมควบคุมโรค. (ม.ป.ป.). *ข้อมูลวิชาการเกี่ยวกับบุหรี่ไฟฟ้า.* https://ddc.moph.go.th/uploads/publish/1589020240719032342.pdf

กรมประชาสัมพันธ์. (2567). *กฎหมายว่าด้วยการควบคุมบุหรี่ไฟฟ้า.* https://www.prd.go.th/th/content/ https://www.prd.go.th/th/content/category/detail/id/9/iid/253313.

จุฑามาศ มณีกุล. (2566). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการสูบบุหรี่ไฟฟ้าในระยะแรกของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดฉะเชิงเทรา.* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่มีการตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยบูรพา.

ปริมประภา ก้อนแก้ว, และ กู้เกียรติ ก้อนแก้ว. (2565). การรับรู้ ทัศนคติ การเข้าถึงบุหรี่อิเล็กทรอนิกส์ และความตั้งใจที่จะใช้บุหรี่อิเล็กทรอนิกส์ของเยาวชนในระบบการศึกษาภาคเหนือ ประเทศไทย. *วารสารควบคุมโรค,* 48(3), 551-562.

วารสารศูนย์อนามัยที่ 9. (2564). บทบาทพยาบาลในการป้องกัน ลด ละ เลิกบุหรี่ไฟฟ้าในวัยรุ่น. *วารสารศูนย์อนามัยที่ 9,* 15(38), 619-631.

ศูนย์ศึกษาปัญหาการเสพติด. (ม.ป.ป.). *ความชุกของการใช้บุหรี่ไฟฟ้าและความสัมพันธ์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การใช้กัญชา และการสูบบุหรี่ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดเพชรบูรณ์.* เพชรบูรณ์: ศูนย์ศึกษาปัญหาการเสพติด.

สำนักงานสาธารณสุขนราธิวาส. (2566). *Health Data Center (HDC).* https://nwt.hdc.moph.go.th/hdc/reports/report.

นโยบายรัฐบาลปัญหาคอร์รัปชั่น
Government Policy on Corruption Problem

มะลิ ทิพพ์ประจง
Mali Thipprajong
พระใบฎีกาสุชินนะ อนิญฺชิโต (พรหมนิล)
Phra Baitika Suchinna Aninchito (Phromnil)
พระครูวิรุฬห์วัชรธรรม ฐานุตฺตโร (เพ็ชรรัตน์)
Phra Khru Wirun Watcharathamma thanuttaro (Petchrat)
พระครูปลัดอภินันท์ โชติธีโร (สุนทรภักดี)
Phra Khru Palat Apinan Chotithiro (Sunthonphakdi)
วิทยาลัยสงฆ์เพชรบุรี
Phetchaburi Buddhist College
Email: thipprajongmali@gmail.com

Received: 15 May 2024; Revised: 9 June 2024; Accepted: 23 June 2024

บทคัดย่อ

นโยบายด้านแก้ไขปัญหาทุจริตคอร์รัปชั่นในประเทศไทยถือว่าเป็นนโยบายที่รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยให้ความสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือต่อสังคมโลก การลดปัญหาหรือการแก้ไขการทุจริตหรือว่าการคอรัปชั่นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สังคมไทยมีความน่าเชื่อในสายตาสังคมโลก ทำให้ได้รับการย่อมรับในตัวผู้นำประเทศและนโยบายทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ดังนั้นแต่ละประเทศจึงให้ความสำคัญและตระหนักเป็นอย่างมากในเรื่องนโยบายปราบปรามการทุจริตหรือคอรัปชั่นเป็นอันดับต้นในการบริหารจัดการด้านการกำหนดนโยบายของผู้นำแต่ละประเทศ จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีการพูดถึงเรื่องนี้ทุกยุคทุกสมัย แต่การแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ยังไม่ได้รับการปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม ส่วนหนึ่งจะมีปัญหาและการตัดตอนการแก้ไขปัญหาอยู่ตลอดทั้งการดำเนินการและกระบวนการตัดสินคดี ดังนั้น ประเทศไทยจึงถูกมองจากสังคมโลกว่าการแก้ไขปัญหาทุจริตคอรัปชั่นยังไม่ได้รับการแก้ไขดีเท่าที่ควรทั้งด้านขั้นตอนและวิธีการดำเนินทางกฎหมายที่มีความเหมาะสมให้ทันต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

คำสำคัญ: นโยบาย, รัฐบาล, คอร์รัปชั่น

Abstract

The policy to solve corruption problems in Thailand is considered a policy that every government in every era has given importance to in driving the country forward to create credibility with the world society. Reducing or solving corruption problems or corruption is an important factor that makes Thai society credible in the eyes of the world society, making it acceptable to the country's leaders and international relations policies. Therefore, each country gives great importance and is very aware of the policy to suppress corruption or corruption as the top priority in the management of policy-making by each country's leaders. It can be seen that Thailand has talked about this issue in every era, but solving this problem has not been implemented appropriately. In part, there will be problems and interruptions in solving the problem throughout the process and the court case. Therefore, Thailand is viewed by the world society as not being able to solve the problem of corruption as well as it should be, both in terms of procedures and legal procedures that are appropriate for the current situation.

Keywords: Policy, Government, Corruption Problem

บทนำ

นโยบายด้านแก้ไขปัญหาทุจริตคอรัปชั่นในประเทศไทยถือว่า เป็นนโยบายที่รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยให้ความสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือต่อสังคมโลก แต่การดำเนินการและการแก้ไขก็ยังหาแนวทางสร้างให้เกิดความเปลี่ยนแปลงและปัญหา ดังกล่าวหมดไปจากสังคมประเทศไทยได้อย่างเด็ดขาดแม้รัฐบาลจะสร้างกระบวนการขั้นตอนและหน่วยงานต่างๆเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาแต่การดำเนินการทางกฎหมายก็ยังไม่สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการแก้ไขการทุจริตคอรัปชั่นลงได้อย่างสิ้นเชิง คอร์รัปชันหรือ การทุจริตคอร์รัปชัน เป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อสังคมไทยในหลายด้าน ทั้งทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม ความหมายของคอร์รัปชันนั้นครอบคลุมถึงการใช้อำนาจในทางมิชอบเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว รวมถึงการติดสินบน การยักยอก การฉ้อโกง และการใช้อิทธิพลที่ไม่ถูกต้องสถานการณ์ในสังคมไทยปัญหาในประเทศไทยมีมาอย่างยาวนานและยังคงเป็นเรื่องที่น่ากังวล แม้ว่าจะมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพยายามแก้ไขปัญหาแต่สถานการณ์ก็ยังไม่ดีขึ้นเท่าที่ควร ดัชนีการรับรู้คอร์รัปชัน (Corruption Perceptions Index: CPI) ของประเทศไทยยังคงอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาการทุจริตที่ฝังรากลึกในสังคมไทย ผลกระทบของต่อสังคมไทยส่งผลกระทบต่อสังคมไทยในหลายด้าน ได้แก่:ผลกระทบทางเศรษฐกิจ: ทำให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจ เนื่องจากมีการรั่วไหลของงบประมาณ การบิดเบือนการจัดสรรทรัพยากร และการลดทอนประสิทธิภาพในการดำเนินงานของภาครัฐและเอกชน นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของประเทศในสายตาของนักลงทุนต่างชาติผลกระทบทางการเมือง: บ่อนทำลายความเชื่อมั่นของประชาชนต่อระบบการเมืองและกระบวนการยุติธรรม ทำให้เกิดความขัดแย้งและความไม่มั่นคงทางการเมือง ผลกระทบทางสังคม: ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำและความไม่เท่าเทียมในสังคม (พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561., 2561) เนื่องจากผู้ที่ทุจริตมักจะได้รับประโยชน์ ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่

ต้องเผชิญกับความยากลำบาก นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน เช่น การเข้าถึงบริการสาธารณะที่ด้อยคุณภาพแนวทางในสังคมไทยการแก้ไขปัญหาในสังคมไทยจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน แนวทางแก้ไขปัญหาที่สำคัญ ได้แก่:การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด: ต้องมีการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพการส่งเสริมความโปร่งใส: หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนควรเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน เพื่อให้ประชาชนสามารถตรวจสอบได้การสร้างจิตสำนึกและค่านิยมที่ถูกต้อง: ต้องปลูกฝังจิตสำนึกและค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยวกับการต่อต้านการทุจริตในทุกระดับของสังคม การมีส่วนร่วมของประชาชน: ประชาชนควรมีบทบาทในการตรวจสอบและแจ้งเบาะแสเกี่ยวกับการทุจริตปัญหาคอร์รัปชันเป็นปัญหาที่ซับซ้อนและต้องการแนวทางแก้ไขที่หลากหลายและครอบคลุม การแก้ไขในสังคมไทยต้องเริ่มต้นจากการสร้างความตระหนักและความเข้าใจในผลกระทบของ และส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาอย่างจริงจัง ในสังคมไทยมีมาอย่างยาวนาน และมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปตามยุคสมัย โดยอาจแบ่งออกได้เป็นช่วงเวลาต่าง ๆ ดังนี้ (United Nations, 2004)

ยุคโบราณในสมัยโบราณ การทุจริตมักเกิดขึ้นในระบบราชการและการบริหารจัดการผลประโยชน์ของรัฐ เช่น การเก็บภาษี การจัดสรรที่ดิน และการใช้งบประมาณ ซึ่งมักมีการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวจากเจ้าหน้าที่รัฐ ยุคอาณานิคมในยุคที่ประเทศไทยตกเป็นอาณานิคมของชาติตะวันตก การทุจริตมีรูปแบบที่ซับซ้อนมากขึ้น เนื่องจากมีการเข้ามาของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมและการแข่งขันทางอำนาจระหว่างเจ้าอาณานิคมและชนชั้นปกครองท้องถิ่น ยุคหลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย (Organisation for Economic Co-operation and Development, 1997) การทุจริตยังคงเป็นปัญหาสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการการเมือง ที่มีการซื้อสิทธิ์ขายเสียง การทุจริตการเลือกตั้ง และการแสวงหาผลประโยชน์จากโครงการของรัฐ ยุคปัจจุบัน ในยุคปัจจุบันในสังคมไทยยังคงมีความรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้น โดยมีการทุจริตในหลายรูปแบบ เช่น การติดสินบน การยักยอก การฉ้อโกง การใช้ตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบ และการทุจริตเชิงนโยบาย นอกจากนี้ ยังมีการทุจริตในภาคเอกชนและองค์กรต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมสาเหตุของปัญหาคอร์รัปชัน ชันในสังคมไทยมีสาเหตุหลายประการ เช่นระบบการเมืองและราชการที่ยังไม่โปร่งใส: การขาดกลไกการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจที่มีประสิทธิภาพ ทำให้เอื้อต่อการทุจริตการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เข้มงวด: กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตยังไม่ได้รับการบังคับใช้อย่างจริงจัง วัฒนธรรมอุปถัมภ์: การให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ส่วนตัวและพวกพ้องมากกว่าความสามารถ ทำให้เกิดการเอื้อประโยชน์แก่คนใกล้ชิด การขาดจิตสำนึกและค่านิยมที่ถูกต้อง: การขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ทำให้เกิดการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวผลกระทบส่งผลกระทบต่อสังคมไทยในหลายด้าน ได้แก่ ผลกระทบทางเศรษฐกิจ: ทำให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจ เนื่องจากมีการรั่วไหลของงบประมาณ การบิดเบือนการจัดสรรทรัพยากร และการลดทอนประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ผลกระทบทางการเมือง: บ่อนทำลายความเชื่อมั่นของประชาชนต่อระบบการเมืองและกระบวนการยุติธรรม ทำให้เกิดความขัดแย้งและความไม่มั่นคงทางการเมืองผลกระทบทางสังคม: ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำและความไม่เท่าเทียมในสังคม เนื่องจากผู้ที่ทุจริตมักจะได้รับประโยชน์ ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ต้องเผชิญกับความยากลำบาก การแก้ไขปัญหาในสังคมไทยจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาค

ส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน แนวทางแก้ไขปัญหาที่สำคัญ ได้แก่ (แผนปฏิบัติการว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ, พ.ศ. 2560-2564)

การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด: ต้องมีการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพ การส่งเสริมความโปร่งใส: หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนควรเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน เพื่อให้ประชาชนสามารถตรวจสอบได้การสร้างจิตสำนึกและค่านิยมที่ถูกต้อง: ต้องปลูกฝังจิตสำนึกและค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยวกับการต่อต้านการทุจริตในทุกระดับของสังคม การมีส่วนร่วมของประชาชน: ประชาชนควรมีบทบาทในการตรวจสอบและแจ้งเบาะแสเกี่ยวกับการทุจริต ปัญหาคอร์รัปชันเป็นปัญหาที่ซับซ้อนและต้องการแนวทางแก้ไขที่หลากหลายและครอบคลุม ในสังคมไทยต้องเริ่มต้นจากการสร้างความตระหนักและความเข้าใจในผลกระทบ และส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาอย่างจริงจัง พัฒนาการของคอรัปชั่น ในสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง โดยสามารถแบ่งออกเป็นช่วงเวลาต่างๆ ได้ดังนี้ ยุคเริ่มต้น (ก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครอง) ในยุคนี้ การทุจริตมักเกิดขึ้นในระบบราชการและการบริหารจัดการผลประโยชน์ของรัฐ เช่น การเก็บภาษี การจัดสรรที่ดิน และการใช้งบประมาณ ซึ่งมักมีการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวจากเจ้าหน้าที่รัฐ ยุคเปลี่ยนแปลงการปกครอง (พ.ศ. 2475 - ปัจจุบัน) หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย การทุจริตยังคงเป็นปัญหาสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการการเมือง ที่มีการซื้อสิทธิ์ขายเสียง การทุจริตการเลือกตั้ง และการแสวงหาผลประโยชน์จากโครงการของรัฐ ยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2540 - ปัจจุบัน) ในยุคปัจจุบันในสังคมไทยมีความรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้น โดยมีการทุจริตในหลายรูปแบบ เช่น การติดสินบน การยักยอก การฉ้อโกง การใช้ตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบ และการทุจริตเชิงนโยบาย นอกจากนี้ ยังมีการทุจริตในภาคเอกชนและองค์กรต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมโดยรวม รูปแบบการคอร์รัปชันที่เปลี่ยนแปลงไปการทุจริตเชิงนโยบาย: เป็นการแสวงหาผลประโยชน์จากนโยบายสาธารณะที่เอื้อประโยชน์ต่อตนเองและพวกพ้อง การทุจริตในโครงการขนาดใหญ่: มีการทุจริตในโครงการของรัฐที่มีมูลค่าสูง เช่น โครงการก่อสร้างพื้นฐาน โครงการจัดซื้อจัดจ้าง การใช้เทคโนโลยีในการทุจริต: มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการทุจริต เช่น การปลอมแปลงเอกสาร การฟอกเงิน การทุจริตข้ามชาติ: มีการทุจริตที่เกี่ยวข้องกับหลายประเทศ เช่น การฟอกเงิน การค้านยาเสพติด ระบบการเมืองและราชการที่ยังไม่โปร่งใส: การขาดกลไกการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจที่มีประสิทธิภาพ ทำให้เอื้อต่อการทุจริต การบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เข้มงวด: กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตยังไม่ได้รับการบังคับใช้อย่างจริงจัง วัฒนธรรมอุปถัมภ์: การให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ส่วนตัวและพวกพ้องมากกว่าความสามารถ ทำให้เกิดการเอื้อประโยชน์แก่คนใกล้ชิด การขาดจิตสำนึกและค่านิยมที่ถูกต้อง: การขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ทำให้เกิดการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน แนวทางแก้ไขปัญหาที่สำคัญ ได้แก่ การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด: ต้องมีการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพ การส่งเสริมความโปร่งใส: หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนควรเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน เพื่อให้ประชาชนสามารถตรวจสอบได้การสร้างจิตสำนึกและค่านิยมที่ถูกต้อง: ต้องปลูกฝังจิตสำนึกและค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยวกับการต่อต้านการทุจริตในทุกระดับของสังคม การมีส่วนร่วมของประชาชน: ประชาชนควรมีบทบาทในการตรวจสอบและแจ้งเบาะแสเกี่ยวกับปัญหาคอร์รัปชันเป็นปัญหาที่ซับซ้อนและต้องการแนวทางแก้ไขที่หลากหลายและครอบคลุม ในสังคมไทยต้องเริ่มต้นจากการสร้างความตระหนักและความเข้าใจในผลกระทบของ

และส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาอย่างจริงจังแนวคิด แนวแก้ไข กฎหมายเกี่ยวข้อง แนวคิด แนวแก้ไข และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาในสังคมไทยปัญหาที่ซับซ้อนและฝังรากลึกในสังคมไทย การแก้ไขปัญหาจึงจำเป็นต้องมีแนวคิดและแนวทางที่หลากหลาย รวมถึงการมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ

แนวคิดในการแก้ไขปัญหาคอร์รัปชัน

การส่งเสริมความโปร่งใส: การเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้ประชาชนสามารถตรวจสอบได้ เป็นกลไกสำคัญในการป้องกันการทุจริตการสร้างความเข้มแข็งของกลไกการตรวจสอบ: การมีองค์กรตรวจสอบที่เป็นอิสระและมีอำนาจในการตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานต่างๆ จะช่วยลดโอกาสในการทุจริตการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด: การลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างจริงจัง จะเป็นการป้องปรามไม่ให้เกิดการทุจริตการปลูกฝังจิตสำนึกและค่านิยมที่ถูกต้อง: การปลูกฝังจิตสำนึกและความซื่อสัตย์สุจริตในทุกระดับของสังคม จะช่วยลดปัญหาคอร์รัปชันในระยะยาวการมีส่วนร่วมของประชาชน: การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบและแจ้งเบาะแสเกี่ยวกับการทุจริต จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหา การปฏิรูปกระบวนการทำงานของภาครัฐ: การลดขั้นตอนการอนุมัติและการดำเนินงานต่างๆ จะช่วยลดโอกาสในการทุจริต การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการตรวจสอบ: การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการตรวจสอบการดำเนินงานของหน่วยงานต่างๆ จะช่วยเพิ่มความโปร่งใสและลดการทุจริตการส่งเสริมบทบาทของภาคประชาสังคม: การสนับสนุนให้ภาคประชาสังคมมีบทบาทในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐ จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาการให้ความสำคัญกับการป้องกันมากกว่าการปราบปราม: การป้องกันไม่ให้เกิดการทุจริต จะเป็นการแก้ไขปัญหาที่ยั่งยืนกว่าการลงโทษผู้กระทำความผิดการแก้ไขปัญหาที่ต้นเหตุ: การวิเคราะห์และแก้ไขปัญหาที่ต้นเหตุของคอร์รัปชัน จะช่วยลดโอกาสในการเกิดปัญหาในอนาคตกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542., 2542)

ประเทศไทยมีกฎหมายหลายฉบับที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริต เช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย: กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561: กำหนดหลักเกณฑ์และมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประมวลกฎหมายอาญา: กำหนดความผิดเกี่ยวกับการทุจริตและกำหนดบทลงโทษพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542: กำหนดความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาที่ไม่เป็นธรรม สังคมไทยเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่องและจริงจังจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน การมีแนวคิดและแนวทางที่ถูกต้อง รวมถึงการมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่เข้มแข็ง จะเป็นปัจจัยสำคัญในการแก้ไขปัญหาให้หมดไปจากสังคมไทยการป้องกัน การป้องกันปัญหาเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง และต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในสังคม มีแนวทางและมาตรการหลายประการที่สามารถนำมาใช้เพื่อป้องกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้ (ยุทธศาสตร์ชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต, พ.ศ. 2561-2580)

1. การสร้างความโปร่งใส

เปิดเผยข้อมูล: หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนควรเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน งบประมาณ โครงการต่างๆ ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงและตรวจสอบได้ง่ายจัดซื้อจัดจ้างโปร่งใส: กระบวนการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐควรมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรมข้อมูลสาธารณะ: สร้างแพลตฟอร์มหรือช่องทางให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลสาธารณะได้ง่าย เช่น ข้อมูลการจัดซื้อจัดจ้าง ข้อมูลโครงการภาครัฐ

2. การเสริมสร้างความเข้มแข็งของกลไกการตรวจสอบ

องค์กรอิสระ: สนับสนุนองค์กรตรวจสอบ เช่น ป.ป.ช. สตง. ให้มีความเป็นอิสระในการทำงาน มีอำนาจหน้าที่เพียงพอกฎหมายที่เข้มแข็ง: มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เข้มแข็งทันสมัย และบังคับใช้อย่างจริงจังการตรวจสอบจากภาคประชาชน: ส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐ

3. การปลูกฝังจิตสำนึกและค่านิยม

การศึกษา: บรรจุเรื่องการป้องกันการทุจริตในการเรียนการสอนในทุกระดับการอบรม: จัดอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนเกี่ยวกับโทษของการทุจริตการรณรงค์: รณรงค์สร้างจิตสำนึก ค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตในสังคม

4. การมีส่วนร่วมของประชาชน

การแจ้งเบาะแส: สร้างช่องทางให้ประชาชนสามารถแจ้งเบาะแสการทุจริตได้สะดวกและปลอดภัยการตรวจสอบ: ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ: เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ส่วนรวม

5. การใช้เทคโนโลยี

ระบบอิเล็กทรอนิกส์: นำเทคโนโลยีมาใช้ในกระบวนการต่างๆ ของภาครัฐ เช่น การจัดซื้อจัดจ้าง การอนุมัติโครงการ เพื่อลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่การตรวจสอบข้อมูล: ใช้เทคโนโลยีในการตรวจสอบข้อมูลการทุจริต เช่น การวิเคราะห์ข้อมูลธุรกรรมทางการเงิน

6. การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบ

กฎหมายที่ทันสมัย: ปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัย ครอบคลุมรูปแบบการทุจริตที่เปลี่ยนแปลงไประเบียบที่ชัดเจน: ปรับปรุงระเบียบให้มีความชัดเจน ลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่

7. การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด

ลงโทษจริงจัง: ลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างจริงจังและรวดเร็วไม่มีข้อยกเว้น: การบังคับใช้กฎหมายต้องไม่มีข้อยกเว้น ไม่ว่าผู้กระทำผิดจะเป็นใครการป้องกันเป็นกระบวนการที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องและจริงจัง การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้การป้องกันปัญหาประสบความสำเร็จ

การลงโทษ

การลงโทษผู้กระทำความผิดฐานทุจริตคอร์รัปชัน มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการป้องกันและปราบปรามปัญหาในสังคมไทย การลงโทษที่เด็ดขาดและรวดเร็ว จะช่วยป้องปรามไม่ให้เกิดการทุจริต และสร้างความเป็นธรรมในสังคม

1. หลักการลงโทษ

ความเหมาะสม: การลงโทษต้องมีความเหมาะสมกับความร้ายแรงของการกระทำความผิดความเป็นธรรม: การลงโทษต้องเป็นธรรมและไม่เลือกปฏิบัติ ความรวดเร็ว: กระบวนการลงโทษต้องรวดเร็ว เพื่อให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษโดยเร็ว การป้องปราม: การลงโทษต้องมีผลในการป้องปรามไม่ให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำ

2. รูปแบบการลงโทษ

โทษทางอาญา: จำคุก ปรับ และ/หรือ เพิกถอนสิทธิ โทษทางปกครอง: ไล่ออก ปลดออก พักงาน และ/หรือ ลดขั้น โทษทางวินัย: ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน และ/หรือ ลดขั้น โทษทางแพ่ง: ชดใช้ค่าเสียหาย

3. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ประมวลกฎหมายอาญา: กำหนดความผิดฐานทุจริตและบทลงโทษ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561: กำหนดความผิดและบทลงโทษเกี่ยวกับการทุจริต กฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง: เช่น กฎหมายว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้าง กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

4. การบังคับใช้กฎหมาย

ความเข้มงวด: การบังคับใช้กฎหมายต้องเข้มงวดและจริงจัง ความเสมอภาค: การบังคับใช้กฎหมายต้องเสมอภาค ไม่ว่าผู้กระทำผิดจะเป็นใคร ความรวดเร็ว: กระบวนการยุติธรรมต้องรวดเร็ว เพื่อให้การลงโทษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

5. ปัญหาและอุปสรรค

การแทรกแซง: การแทรกแซงกระบวนการยุติธรรม การขาดแคลนทรัพยากร: การขาดแคลนบุคลากร งบประมาณ และเทคโนโลยี ความซับซ้อนของคดี: คดีทุจริตมีความซับซ้อน ทำให้การดำเนินคดีเป็นไปได้ยาก

6. แนวทางการแก้ไข

การปฏิรูปกระบวนการยุติธรรม: ปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมให้มีความโปร่งใส รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ การเพิ่มทรัพยากร: เพิ่มบุคลากร งบประมาณ และเทคโนโลยีที่จำเป็น การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด: บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและจริงจัง การมีส่วนร่วมของประชาชน: ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบและแจ้งเบาะแสการลงโทษผู้กระทำความผิดฐานอย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยลดและสร้างสังคมที่มีความโปร่งใส ยุติธรรม และน่าอยู่มากยิ่งขึ้น ขั้นตอนและกระบวนการลงโทษ ขั้นตอนและกระบวนการลงโทษผู้กระทำความผิดฐานประเทศไทย กระบวนการลงโทษผู้กระทำความผิดฐานทุจริต คอร์รัปชันในประเทศไทยมีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน ทั้งตำรวจ อัยการ และศาล โดยมีขั้นตอนและกระบวนการที่สำคัญดังนี้

1. การกล่าวหาและการสืบสวน

การกล่าวหา: การกล่าวหาว่ามีการทุจริตสามารถทำได้โดยบุคคลทั่วไป หน่วยงานภาครัฐ หรือองค์กรตรวจสอบ เช่น สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) การสืบสวน: เมื่อมีการกล่าวหา หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะทำการสืบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐาน หากพบว่ามีมูลความจริง จะส่งเรื่องให้อัยการดำเนินการต่อไป

2. การดำเนินคดีของอัยการ

การสั่งฟ้อง: อัยการจะพิจารณาพยานหลักฐาน หากเห็นว่ามีหลักฐานเพียงพอ จะสั่งฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล การดำเนินคดีในศาล: ศาลจะพิจารณาคดี โดยมีโจทก์ (อัยการ) และจำเลย (ผู้ถูกกล่าวหา) นำเสนอพยานหลักฐาน ศาลจะตัดสินว่าจำเลยมีความผิดหรือไม่

3. การลงโทษ

คำพิพากษา: หากศาลตัดสินว่าจำเลยมีความผิด จะมีคำพิพากษาลงโทษ ซึ่งอาจเป็นโทษจำคุก ปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ การบังคับโทษ: เมื่อมีคำพิพากษา ศาลจะออกหมายบังคับคดีเพื่อให้มีการปฏิบัติตามคำพิพากษา เช่น การนำตัวจำเลยไปจำคุก หรือการยึดทรัพย์สินเพื่อชำระค่าปรับ

4. การอุทธรณ์และฎีกา

การอุทธรณ์: จำเลยมีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์ การฎีกา: หากศาลอุทธรณ์ยืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยอาจฎีกาคำพิพากษาต่อศาลฎีกาได้

5. การบังคับใช้กฎหมาย

การบังคับใช้กฎหมาย: การบังคับใช้กฎหมายเป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการยุติธรรม หากจำเลยไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษา ศาลอาจมีคำสั่งให้บังคับคดี เช่น การยึดทรัพย์สิน

6. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ตำรวจ: มีหน้าที่สืบสวนคดีอาญา อัยการ: มีหน้าที่สั่งฟ้องและดำเนินคดีในศาล ศาล: มีหน้าที่พิจารณาคดีและตัดสิน ป.ป.ช. มีหน้าที่ตรวจสอบและดำเนินคดีเกี่ยวกับการทุจริต สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) มีหน้าที่ตรวจสอบการใช้จ่ายเงินของรัฐ

7. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ประมวลกฎหมายอาญา: กำหนดความผิดฐานทุจริตและบทลงโทษ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561: กำหนดความผิดและบทลงโทษเกี่ยวกับการทุจริต กฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง: เช่น กฎหมายว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้าง กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

8. ข้อควรทราบ

กระบวนการยุติธรรมอาจใช้เวลานาน ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดมีสิทธิที่จะต่อสู้คดี การตัดสินของศาลถือเป็นที่สิ้นสุด

การสร้างจิตสำนึก

การสร้างจิตสำนึกเป็นกระบวนการสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน ซึ่งต้องเริ่มต้นจากการปลูกฝังค่านิยมและทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริต ความโปร่งใส และความรับผิดชอบต่อสังคม โดยมีแนวทางและมาตรการที่สำคัญดังนี้

1. การปลูกฝังในสถาบันการศึกษา

หลักสูตรการเรียนการสอน: บรรจุเนื้อหาเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริต จริยธรรม คุณธรรม และความซื่อสัตย์สุจริตในหลักสูตรการเรียนการสอนทุกระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา กิจกรรมเสริมหลักสูตร: จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม เช่น การประกวดเรียงความ การโต้วาที การจัด

ค่ายคุณธรรม เพื่อปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีงามให้แก่นักเรียน นักศึกษา ครู อาจารย์: ครู อาจารย์ต้องเป็นแบบอย่างที่ดี มีคุณธรรมจริยธรรม และความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้แก่นักเรียน นักศึกษา

2. การส่งเสริมในครอบครัว

พ่อแม่ผู้ปกครอง: พ่อแม่ผู้ปกครองต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้แก่บุตรหลาน การสื่อสาร: สร้างบรรยากาศในครอบครัวที่เปิดโอกาสให้มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องคุณธรรมจริยธรรม และการต่อต้านการทุจริต

3. การรณรงค์ในสังคม

สื่อสารมวลชน: สื่อสารมวลชนมีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการทุจริต และส่งเสริมค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตในสังคม กิจกรรมรณรงค์: จัดกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านการทุจริตในรูปแบบต่างๆ เช่น การจัดนิทรรศการ การจัดสัมมนา การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เพื่อกระตุ้นให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหาการทุจริต และร่วมมือกันแก้ไข บุคคลที่มีชื่อเสียง: บุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคมควรมีบทบาทในการเป็นแบบอย่างที่ดี และร่วมรณรงค์ต่อต้านการทุจริต

4. การมีส่วนร่วมของประชาชน

การตรวจสอบ: ประชาชนควรมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานภาครัฐ และแจ้งเบาะแสการทุจริตการรวมกลุ่ม: รวมกลุ่มกันในรูปแบบต่างๆ เช่น ชมรม องค์กร เพื่อรณรงค์ต่อต้านการทุจริต และส่งเสริมความโปร่งใสในการบริหารงาน

5. การสนับสนุนจากภาครัฐ

นโยบาย: รัฐบาลควรมีนโยบายที่ชัดเจนในการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม และต่อต้านการทุจริต กฎหมาย: มีกฎหมายที่เข้มแข็งในการลงโทษผู้กระทำความผิดฐานทุจริต การบังคับใช้กฎหมาย: บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและเป็นธรรม

6. การพัฒนาเทคโนโลยี

เทคโนโลยีสารสนเทศ: นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการทุจริต และส่งเสริมความโปร่งใสในการบริหารงาน การสร้างจิตสำนึกเป็นกระบวนการที่ต้องใช้เวลาและความอดทน แต่เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยสังคมไทย และสร้างสังคมที่มีความโปร่งใส ยุติธรรม และน่าอยู่มากยิ่งขึ้น

ช่องว่างกฎหมาย ช่องว่างของกฎหมายที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยยังคงเป็นประเด็นที่น่าสนใจและมีการพูดถึงกันอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะมีกฎหมายหลายฉบับที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แต่ก็ยังมีช่องว่างบางประการที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานและทำให้การแก้ไขปัญหาไม่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1. ความหมายและขอบเขตของกฎหมาย

คำนิยามที่คลุมเครือ: คำนิยามของ "การทุจริต" หรือ "คอร์รัปชัน" ในกฎหมายบางครั้งยังไม่ชัดเจนและครอบคลุม ทำให้การตีความและการบังคับใช้กฎหมายเป็นไปได้ยาก การตีความที่แตกต่าง: หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจมีการตีความกฎหมายที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดความสับสนและไม่เป็นธรรมในการดำเนินคดี

2. บทบัญญัติที่ไม่ครอบคลุม

รูปแบบการทุจริตที่ซับซ้อน: รูปแบบการทุจริตมีการพัฒนาและซับซ้อนมากขึ้น แต่กฎหมายอาจยังไม่ครอบคลุมถึงรูปแบบใหม่ๆ เหล่านั้น การทุจริตข้ามชาติ: การทุจริตที่เกี่ยวข้องกับหลายประเทศมีความซับซ้อนและยากต่อการดำเนินคดี เนื่องจากข้อจำกัดทางกฎหมายและข้อตกลงระหว่างประเทศ

3. การบังคับใช้กฎหมาย

การขาดแคลนทรัพยากร: หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจขาดแคลนบุคลากร งบประมาณ และเทคโนโลยีที่จำเป็นในการบังคับใช้กฎหมาย การแทรกแซง: การแทรกแซงกระบวนการยุติธรรมจากผู้มีอิทธิพล ทำให้การดำเนินคดีไม่เป็นไปอย่างยุติธรรม ความล่าช้า: กระบวนการยุติธรรมอาจล่าช้า ทำให้ผู้กระทำผิดไม่ได้รับโทษอย่างรวดเร็ว

4. กฎหมายที่ล้าสมัย

กฎหมายที่ไม่ทันต่อสถานการณ์: กฎหมายบางฉบับอาจล้าสมัย ไม่ทันต่อสถานการณ์ปัจจุบัน ทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพ

5. การขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน

การคุ้มครองผู้แจ้งเบาะแส: กฎหมายอาจยังไม่ให้ความคุ้มครองแก่ผู้แจ้งเบาะแสอย่างเพียงพอ ทำให้ประชาชนไม่กล้าที่จะแจ้งเบาะแสการทุจริตการเข้าถึงข้อมูล: ประชาชนอาจเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตได้ยาก ทำให้การตรวจสอบและการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเป็นไปได้จำกัด

6. แนวทางการแก้ไข

การปรับปรุงกฎหมาย: ปรับปรุงกฎหมายให้มีความชัดเจน ครอบคลุม และทันสมัยต่อสถานการณ์ การเพิ่มทรัพยากร: เพิ่มบุคลากร งบประมาณ และเทคโนโลยีที่จำเป็นในการบังคับใช้กฎหมายการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด: บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและเป็นธรรม การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน: สร้างช่องทางให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบและแจ้งเบาะแสการทุจริต การคุ้มครองผู้แจ้งเบาะแส: ให้ความคุ้มครองแก่ผู้แจ้งเบาะแสอย่างเพียงพอ การแก้ไขปัญหาช่องว่างของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตคอร์รัปชันเป็นเรื่องสำคัญที่จะช่วยให้การป้องกันและปราบปรามการทุจริตมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสร้างสังคมที่มีความโปร่งใส ยุติธรรม และน่าอยู่มากยิ่งขึ้นการเข้าไปดำเนินการแก้ไขปัญหานั้น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน โดยมีแนวทางและมาตรการที่สำคัญหลายประการ ดังนี้

1. การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด

กฎหมายที่ทันสมัย: ปรับปรุงกฎหมายให้มีความทันสมัย ครอบคลุมรูปแบบการทุจริตที่เปลี่ยนแปลงไปและมีบทลงโทษที่เหมาะสม การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง: บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและเป็นธรรม ไม่ว่าผู้กระทำผิดจะเป็นใคร กระบวนการยุติธรรมที่รวดเร็ว: ปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมให้มีความรวดเร็ว โปร่งใส และมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การลงโทษเป็นไปอย่างทันท่วงที

2. การส่งเสริมความโปร่งใส

การเปิดเผยข้อมูล: หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนควรเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน งบประมาณ โครงการต่างๆ ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงและตรวจสอบได้ง่าย

การจัดซื้อจัดจ้างโปร่งใส: กระบวนการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐควรมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม ข้อมูลสาธารณะ: สร้างแพลตฟอร์มหรือช่องทางให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลสาธารณะได้ง่าย เช่น ข้อมูลการจัดซื้อจัดจ้าง ข้อมูลโครงการภาครัฐ

3. การเสริมสร้างความเข้มแข็งของกลไกการตรวจสอบ

องค์กรอิสระ: สนับสนุนองค์กรตรวจสอบ เช่น ป.ป.ช. สตง. ให้มีความเป็นอิสระในการทำงาน มีอำนาจหน้าที่เพียงพอ กฎหมายที่เข้มแข็ง: มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เข้มแข็ง

ทันสมัย และบังคับใช้อย่างจริงจัง การตรวจสอบจากภาคประชาชน: ส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐ

4. การปลูกฝังจิตสำนึกและค่านิยม

การศึกษา: บรรจุเรื่องการป้องกันการทุจริตในการเรียนการสอนในทุกระดับการอบรม: จัดอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนเกี่ยวกับโทษของการทุจริต การรณรงค์: รณรงค์สร้างจิตสำนึก ค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตในสังคม

5. การมีส่วนร่วมของประชาชน

การแจ้งเบาะแส: สร้างช่องทางให้ประชาชนสามารถแจ้งเบาะแสการทุจริตได้สะดวกและปลอดภัย การตรวจสอบ: ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ: เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ส่วนรวม

6. การใช้เทคโนโลยี

ระบบอิเล็กทรอนิกส์: นำเทคโนโลยีมาใช้ในกระบวนการต่างๆ ของภาครัฐ เช่น การจัดซื้อจัดจ้าง การอนุมัติโครงการ เพื่อลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ การตรวจสอบข้อมูล: ใช้เทคโนโลยีในการตรวจสอบข้อมูลการทุจริต เช่น การวิเคราะห์ข้อมูลธุรกรรมทางการเงิน

7. การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบ

กฎหมายที่ทันสมัย: ปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัย ครอบคลุมรูปแบบการทุจริตที่เปลี่ยนแปลงไป ระเบียบที่ชัดเจน: ปรับปรุงระเบียบให้มีความชัดเจน ลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่

8. การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด

ลงโทษจริงจัง: ลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างจริงจังและรวดเร็วไม่มีข้อยกเว้น: การบังคับใช้กฎหมายต้องไม่มีข้อยกเว้น ไม่ว่าผู้กระทำผิดจะเป็นใคร การเข้าไปดำเนินการแก้ไขปัญหาคอร์รัปชันเป็นกระบวนการที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องและจริงจัง การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะประสบความสำเร็จ

สรุป

การลดปัญหาหรือการแก้ไขการทุจริตหรือว่าการคอรัปชั่น นั้นถือว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สังคมไทยและการสร้างความน่าเชื่อต่อสังคมโลกให้การย่อมรับในตัวผู้นำประเทศและนโยบายทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าแต่ละประเทศจะให้ความสำคัญและตระหนักเป็นอย่างมากในเรื่องของนโยบายปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบหรือว่าปัญหาการคอรัปชั่นของแต่ละประเทศเป็นอันดับต้นในการบริหารจัดการด้านการกำหนดนโยบายของผู้นำแต่ละประเทศ จะเห็นได้ว่าประเทศไทยก็จะมีการพูดถึงเรื่องนี้ทุกยุคทุกสมัยไม่ว่าจะผ่านการนำของรัฐบาลท่านใดพรรคการเมืองใดก็ตาม จะเห็นได้ว่าการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ยังไม่ได้รับการปฏิบัติมีความชัดเจนได้อย่างเหมาะสม ส่วนหนึ่งก็จะมีปัญหาและการตัดตอนในการแก้ไขปัญหาอยู่ตลอดทั้งการดำเนินการและกระบวนการตัดสินคดี ดังนั้น ประเทศไทยจึงถูกมองจากสังคมโลกว่าการแก้ไขปัญหาทุจริตคอรัปชั่นยังไม่ได้รับการแก้ไขดีเท่าที่ควรจะเป็น ทั้งด้านขั้นตอนและวิธีการดำเนินทางกฎหมายที่มีความเหมาะสมให้ทันต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

เอกสารอ้างอิง

เกวลิน สถิตานนท์. (2551). *แนวทางป้องกันการทุจริตในองค์กรธุรกิจอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์.* [วิทยานิพนธ์ที่ไม่มีการตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

นวลน้อย ตรีรัตน์ และกนกศักดิ์ แก้วเทพ. (2545). *การต่อต้านคอร์รัปชั่นภาคประชาชน.* กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ศึกษาเศรษฐศาสตร์การเมือง.

สังศิต พิริยะรังสรรค์. (2549). *ทฤษฎีคอร์รัปชั่น.* กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ดีดการพิมพ์.

รัตนะ บัวสนธ์. (2546). คอร์รัปชั่นในวงการศึกษาของไทย : กรณีศึกษาในเขตจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง. *Naresuan University Journal,* 11(2): 75-92.

วิทยากร เชียงกูล. (2549). *แนวทางปราบคอร์รัปชั่นอย่างได้ผล.* กรุงเทพมหานคร: สายธาร.